

Karel Poláček (1892–1945) – Arnošt Goldflam (1946)

# Hostinec U kamenného stolu

*Česká humoristická klasika poprvé v Ostravě!*

ÚPRAVA	ALICE TAUSSIKOVÁ
	TOMÁŠ JIRMAN
REŽIE	TOMÁŠ JIRMAN
DRAMATURGIE	ALICE TAUSSIKOVÁ
SCÉNA	DAVID BAZIKA
KOSTÝMY	MARTA ROSZKOPFOVÁ
HUDBA	JAKUB KUDLÁČ
HUDEBNÍ SPOLUPRÁCE	DAVID SCHREIBER
KOREPETICE	JIŘÍ ŠIMÁČEK
CHOREOGRAFIE	ANNA JIRMANOVÁ
ASISTENTKA CHOREOGRAFIE	JANA TOMSOVÁ

Osoby a obsazení:

ŠIMON TATRMUŽ, hostinský	David Viktora
BOŽENA TATRMUŽOVÁ, hostinská, jeho žena	Lada Bělašková
RUDOLF DYNDERA, soudní rada	Pavel Liška / Jiří Sedláček
KLEMENTÝNA DYNDEROVÁ, jeho žena	Anna Cónová
VĚRA DYNDEROVÁ, jejich dcera	Petra Lorencová
ALENA DYNDEROVÁ, její dvojče	Lucie Končoková
LUBOMÍR DYNDERA, reparát z matematiky, jejich bratr	Jakub Georgiev*
BENNO MERTENS, dramatický umělec	Vladimír Polák
NINČA MAJŠAJDROVÁ, redaktorka a diva	Pavčina Kafková
GASTON (Ondřej Badalec)	Petr Houska
PERCY (Alois Netrefený)	David Janošek
SPYTIHNĚV, inženýr chemie	Vít Roleček
TOMÁŠ, inženýr chemie, jeho bratr	Robert Finta
MAYEN CALHOTTI, zpěvačka	Izabela Firlová
LEPORELLO	Daniela Kupčíková
KOMTUR	Marcel Školout
JOŽKA G. FADRHONC-MĚCHOLUPSKÝ, vedoucí Gipsy Boys	David Schreiber

\*student 2. ročníku JKO

Lázeňští hosté, zaměstnanci hostince:

**Tereza Cechelová, Daniela Kupčíková, Vendula Nováková,  
Petra Sejkorová, Markéta Stehlíková, Dominik Hanke,  
Michal Sejkora, Jiří Strakoš, Marcel Školout, Martin Tomsa**

Gipsy Boys hrají ve složení:

**Edita Bandyová, Pavel Urban** – housle

**David Schreiber** – klarinet, saxofon

**Jiří Šimáček** – piano

**Ladislav Šmída** – kontrabas

**Martin Hrček, Jiří Šajtar, Jan Wysoglad** – bicí nástroje

Představení řídí

**Věra Kryšková**

Text sleduje

**Jana Hořinová**

Technický šéf

**Stanislav Muntág**

Jevištní mistři

**Miloslav Novák, Petr Novák**

Mistr osvětlení

**Stanislav Dvořák**

Mistr zvuku

**Josef Pácha**

Mistrová vlásenkárny

**Renáta Školoutová**

Mistrová garderoby

**Naděžda Vránková**

Mistr rekvizit

**Marek Kalík**

Šéf výpravy

**David Bazika**

Vedoucí umělecko-dekoračních dílen

**Barbora Macháčová**

Vedoucí výroby kostýmů

**Eva Janáková**

#### **Scénické dekorace vyrobily umělecko-dekorační dílny NDM**

Technolog – Ivana Stuchlíková, mistr čalounické dílny – Petr Missig,  
mistr malířsko-kašérské dílny – Jaroslav Macháč, mistr truhlářské dílny  
– Radomír Maschke, mistr zámečnické dílny – Jaroslav Kocourek,  
mistr zbrojářsko-šperkařské dílny – Jaroslav Dovalil

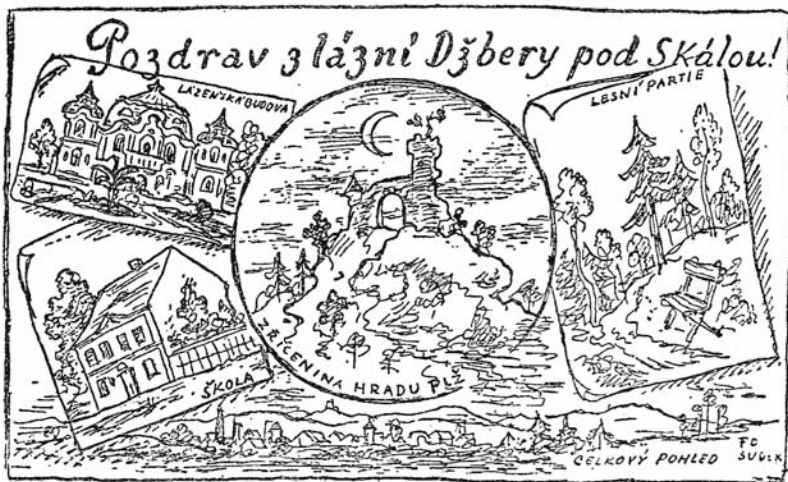
#### **Kostýmy a doplňky vyrobily krejčovny NDM**

Mistrová dámské krejčovny – Iva Koplová, mistrová pánské krejčovny  
– Jiřina Richtrová, modistka-dekoratérka – Petra Dočkalová

**Premiéra 27. října 2016 v 18.30 hodin v Divadle Jiřího Myrona**



Paní hostinská (ilustrace V. Rady)



Pozdrav z lázní Džbery pod Skálou (Ilustrace V. Rady)

## Čtyři léta autorem *Hostince U kamenného stolu*

Vlastimil Rada

Někdy v roce 1940, v době, kdy knihy neárijských autorů nesměly se už vydávat, přišel ke mně tehdejší ředitel nakladatelství Borového a vyprávěl mi o Karlu Poláčkovi, kterému se tenkrát už vedlo nevalně. Musí se pro něj něco udělat, prohlásil ředitel a navrhl, abych kryl svým jménem nový humoristický román, který Poláček napíše a připodobní trochu oněm humoristickým knihám, které jsem psával s Jaroslavem Žákem.

Za několik měsíců obdařil mne ředitel objemným rukopisem románu, jehož protektorátním autorem měl jsem se státi. Začátek knihy prozrazoval Poláčkovu snahu přizpůsobit se mému stylu, snahu až příliš horlivou, neboť jeden z bratří inženýrů nazýval se, patrně na mou počest, Vlastimil, a zabýval se dokonce, byť jen amatérsky, malováním. Zbavil jsem toho mladíka jeho malířských zálib a přezval ho na Spytihněva; přiměřeně jsem zkrátil typicky poláčkovská líčení karbanická (karty nehrají) a přidal tenis (ten hrají). Po řadě dalších drobných úprav počal jsem doufat, že lid čtenářský snad uvěří v moje autorství. Ale běda! Čím dále rukopis pokračoval, tím menší pociťoval jsem chuť i odvalu měnit, přidávat a škrtat v kapitolách, v nichž Poláček, stále více se uvolňující, posléze ani v nejmenším nezapíral sebe. Naopak, rozepsal se tu často volně a šťastně, opravdu poláčkovsky, netísňen mračno-pozorem literární kritiky, na niž nyní nemusil míti ohledů. A tak jsem dával rukopis do sazby pln obav, které se splnily více než vrchovatě. Sotva kniha vyšla, už se sypaly na ředitele dotazy o Poláčkově autorství a pan ředitel nestačil krčit rameny nad těžkým případem Radova literárního epigonství. Ve vinárnách i jinde ve společnosti vedly se o knize hlasité debaty a my jsme se s ředitelem nakladatelství připravovali pro případ, že budeme musít dokazovat árijský původ *Kamenného stolu* před příslušnými úřady.

Spolehlivá úřednice od Borových měla dosvědčit, že román opisovala z mého rukopisu, jehož jednotlivé listy a několik stránek předběžných náčrtů bylo by se našlo v mém psacím stole při eventuální prohlídce. Dodnes asi leží ve fasciklech fy Borový průklepy i originály korespondence řádně antedatované, z níž vychází najevo, jak mne ředitel netrpělivě uhaněl o rukopis, kdežto já se omlouval, vymlouval, odkládal a sliboval tónem opravdu přesvědčivým, neboť tak činím často i v dopisech nefingovaných. Blahopřání k ředitelově svatbě přizdobil

jsem zástupem gratulantů, figurek z mých a Žákových románů, mezi nimiž zcela bezostyšně se tlačí též dvě mladé dvojice z *Kamenného stolu*.

Tak jsem se rychle zvíval do úlohy skutečného autora, zatímco rozruch kolem literární novinky pomalu utíchal a nakonec tu zbývali jen lidé, kteří v mé autorství snad opravdu věřili. I literární kritika se vyhnula ironickým narážkám a náznakům a jeden pisatel došel ve svém referátě dokonce k závěru: každý řádek roztomilého dílka prozrazuje, že to psal malíř.

I přijímal jsem gratulace, podpisoval, psal věnování, vyslechl mnoho chvály i trochu námitek a zodpovídal pohotově též častou otázku: „Prosím vás, jak jste vlastně přišel na nápad s těmi bratry inženýry?“ Posloužil jsem historií z vlastního života, dokonce pravdivou. Nezapomenu však na posudek jednoho muže z lidu, svědčící o tom, že i prostý, neučený člověk může mít hluboký literární postřeh. Přišel po přečtení knihy chudý stařík, podkrkonošský sklář, a zíraje na mne s obdivem, povídá: „Vždycky jsem věděl, pane Rada, že nejste hloupej člověk, ale že jste tak chytrej, to jsem netušil. Vždyť vy jste chytřej jako žid!“

V roli autora úspěšného románu nezůstal jsem ušetřen ničeho. Přicházeli totiž i filmaři, chtějíce *Hostinec* zfilmovat, a žádali si mou spolupráci. Nemohl jsem odepřít. Nemohl jsem říci: Pánové, já to nepsal, já s tím nemám nic společného. A byla zde především možnost dalších příjmů pro Poláčka. Jednalo se i o verzi německou a byla zde lákavá vyhlídka spatřiti zavilé nacisty, ani se kochají židovským libretem. I mořil jsem svou ubohou hlavičku, pomáhaje vymýšlet zápletky a dialogy, rozplétaje situace a i jinak jsa účasten na onom zkázonosném procesu, jemuž se říká přestavba románu na filmovou povídku, kdy se z původního děje odbourává kámen po kameni, až posléze zbývá jen název, který se zpravidla rovněž nehodí.

V našem případě měl se film vlastně začínat v okamžiku, kdy hostinská prchá s hercem; tak prý velely zákony stavby filmového děje. Ale nezačínal, neboť bylo jaksi škoda všeho pestrého hemžení na začátku románu. Dále se to vše mělo odehrát v jediné lázeňské sezóně, a co hlavního, opuštěný hostinský nesměl zemřít, neboť by tím hostinská a s ní i celý film ztratily sympatie obecnstva. V těchto zásadách shodovalo se více filmařů, jeden o druhém nevědouce.

To byla tedy ta libretistická křížovka, kterou jsme posléze luštili s Otakarem Vávrou. Pamatuji se, jaké obtíže působil nám závěr (tu se hostinská vrací nazpět k svému muži), kde chyběla ještě žádoucí

pointa; ale když to bylo jakžtakž dopsáno (přisadil si nějakým podnětem i Ed. Konrád), zdálo se, že berlínská filmová cenzura vše schválí bez námitek, tak to bylo bez narážek, nevinné, idylické, nečasové.

Ale protektorátní časy se měnily a s nimi i požadavky cenzury. Někdy asi po roce přišlo rozhodnutí zamítavé, patrně proto, že v libretu nebylo nic, co by propagovalo Novou Evropu. Tenkrát už na tom mnoho nezáleželo; přílepšovat Poláčkovi již nebylo možno, neboť i za ním (držel se v Praze hodně dlouho) zapadla brána terezínského ghetta. Vrátil se? Tato otázka mi vytanula nad rukopisem jeho posledním. Klukovská historie *Bylo nás pět* měla být rovněž vydána pod mým jménem, ale nyní odpočívala v mém psacím stole, čekajíc na mír. Bylo mi jasné; v ponížení a utrpení dozrával Poláček ve velkého spisovatele, jeho humor nabýval hlubokého lidského přívzuku. Stanul na prahu mistrovství, ale zprávy z Terezína a z koncentráků byly zlé: stanul také na prahu smrti.

Dopadlo to špatně, ale logicky: ti, jejichž hlavní zbraní byla nabubřelá fráze, zahubili spisovatele, který celým svým dílem frázi zesměšňoval. A tak skončila historie *Kamenného stolu*, jen malá kapička v ponurém moři protektorátních dějů a osudů; malá kapka, ale obráží se v ní celá grotesknost i bída našeho protektorátního živoření, i tragika muže, spisovatele a humoristy jednoho z našich nejčestějších.

V den Poláčkových 55. narozenin, dne 22. března 1947

***Hostinec U kamenného stolu*** se stal poslední knihou, která vyšla (1941) za života Karla Poláčka, byť už ne pod autorovým jménem. Jeho dnešní podoba je po Radových úpravách vlastně torzem skutečně původního rukopisu, který ovšem není k dispozici.

O tom, jak těžké bylo pro Vlastimila Radu „odpoláčkovat“ Poláčka, svědčí i následující vzpomínka. Rada jezdíval do Železného Brodu za svým přítelem, sochařem prof. Jaroslavem Brychtou, přičemž mu v inkriminované době mj. předčítal ze „svého“ románu *Hostinec U kamenného stolu*. Profesoru Brychtovi se dle vzpomínek zdály podivné kapitoly o kuchařském umění, které byly ale skutečnému autorovi Karlu Poláčkovi velice blízké, a Brychta byl udiven Radovým barvitým líčením: „To je zvláštní. Rada nikdy ani neví, co u nás jí, a tady to v té knize tak hezky popisuje.“

Předobrazem pro tento román se Poláčkovi zřejmě stalo prostředí klimatických lázní Studánka u Rychnova nad Kněžnou. *Hostinec U kamenného stolu* se tematicky vrací do doby první republiky a je osazen velice rozmanitým a snad nejširším spektrem postav ze všech

autorových knih. Jeho „oblíbenými“ byly vždy postavy maloměšťáků, lidí duchovně malých, s omezenými obzory, které tak trefně zkarikoval v prózách jako *Dům na předměstí*, *Muži v ofsajdu*, *Hráči*, *Hlavní přelíčení*, *Michelup a motocykl* či v nedokončené pentalogii (*Okresní město*, *Hrdinové táhnou do boje*, *Podzemní město*, *Vyprodáno* a torzo pátého dílu).

Středostavovské prostředí a jeho příslušníci figurují i v *Hostinci U kamenného stolu*, objevují se zde ale i lidé z jiných společenských vrstev. Lázně Džbery pod Skálou tak poskytují útočiště i postavám vyšší střední třídy, postavám z prostředí tisku či umění. Zcela výjimečné jsou charaktery dvojčat Věry a Aleny, které jsou ušetřeny jinak vždy přítomné autorovy nelítostné ironie a satiry. Snad se do jejich postav promítla Poláčková láska k dceři Jiřině, která si s otcem rozuměla lépe než se svou matkou. Charaktery dvojčat Dynderových tudíž nejsou ani trochu směšné, naopak se samy svým vtipným komentováním situací a lidí stávají aktivními tvůrkyněmi humoru a hybatelkami děje. Zajímavá je i povahová kontroverze vetknutá do charakteru každé z postav. Zajišťuje, že nejde jen o komické prvoplánové figurky, ale o komplikovaněji koncipované figury, z nichž každá má svůj vnitřní rozpor, svůj interní kontrast. Dramatický umělec Benno Mertens hraje velké postavy světového dramatického repertoáru, nejraději ze všeho ale vaří a sestavuje jídelníčky. Hostinská je sice realistická žena vládoucí pevnou rukou hostinci, dokáže ovšem poměrně snadno opustit svého muže a pláchnout s hereckou společností vstříc nejisté budoucnosti. Paní Dynderová týrá manžela svou péčí zcela bez humoru a nadhledu, ale s dětmi se baví velmi moderně, a to i na dnešní dobu. Rada Dyndera trpně snáší její pečovatelské řádění, vypadaje jako totální podpantoflák, nicméně je to on, který je vždy o krok popředu v důležitých životních situacích. A když dojde na věc, tak dokáže manželce bez okolků zavelet: „Mluv, až budeš tázána!“ Rovněž komplikovanější, než by se na první pohled zdálo, jsou i nejkomičtější figury lázeňských šviháků Gastona a Percyho. Realitu svých nudných životů účetního Badalce a koncipienta Netrefeného dobarvují příběhy ze sladkobolných románů pro ženy a příběhů pro jinochy z Divokého západu, přičemž falešnými identitami zastírají své komplexy. A konečně bratři Tomáš a Spytihněv jsou sice studovaní lidé a vědci, nicméně jejich mentální úroveň se v určitém ohledu zasekla v nižším školním věku. A až fakt, že chtějí být svým vyvoleným skutečnými muži, je donutí k opuštění a překonání zacyklené smyčky výčitek z dětství.



Manželé Dynderovi, dlouholetí návštěvníci Džberů pod Skálou  
(ilustrace V. Rady)



Přebal DVD stejnojmenného filmu

## Film *Hostinec U kamenného stolu*

O podhoubí vzniku filmového scénáře se zmiňuje Vlastimil Rada. Neuvádí ale, jak nakonec vše dopadlo.

Za režiséra a spoluautora scénáře byl vybrán Otakar Vávra, který se s Poláčkem znal ještě z časů první republiky. Vávra vzpomínal, že se s Poláčkem setkávali ve večerních hodinách a že mu při procházkách vyprávěl, jak chystá film podle knihy Vlastimila Rady, netuše, že mluví se skutečným autorem jak knihy, tak filmového scénáře.

Během války ale *Hostinec U kamenného stolu* natočen nebyl. Po jejím skončení Otakar Vávra, který měl v projektu uloženy své peníze, usiloval o to, aby byl film realizován. Čas běžel a scénář se do dramaturgického plánu dostal až v pounorovém období. A to už pragmatický Vávra vytyčil, že tematika a humor *Hostince* budou komunistickým vůdcům proti srsti. Proto oslovil herce pražského Národního divadla Josefa Grusse (např. představitel Zdeňka z filmu *Eva tropí hloupostí*), který toužil po režirování, a tudíž se snímku velice ochotně ujal. Film se dostal do distribuce až v roce 1949 a po svém uvedení způsobil ideologickou aféru vedenou přes kritiky a recenze. Josefa Grusse tento snímek prakticky stál kariéru: nejen že si už nikdy nezarežiroval, ale ani si po určitý čas nezahrál. Film se nicméně stal legendárním a díky skvělým výkonům Saši Rašilova, Jiřiny Šejbalové, Stanislava Neumanna, Rudolfa Hrušínského, Svatopluka Beneše či Jiřího Plachého zůstává oblíbeným snímkem napříč generacemi. A jen pro zajímavost: filmového Gastona hrál Václav Špidla, otec budoucího předsedy vlády z let 2002–2004 Vladimíra Špidly.

### O sobě

Narodil jsem se v obchodě se smíšeným zbožím. Hrací karty, líh k pálení, veškeré potřeby k vaření, koření, mouka, cukr, káva, zde se mandluje prádlo, veškerá tu- i cizozemská vína. Dnes se tomu říká studeně koloniální obchod, ale tenkrát hlásily nápisy na průčelí domu, co se tu všechno prodává. Takové nápisy byly pýchou majitele firmy a člověk si na nich mohl dlouho počíst; tenkrát se popisovaly celé domy shora až dolů. Lidé tenkrát zkrátka neměli jen víc času, nýbrž i víc prostoru. Stalo se to v Rychnově nad Kněžnou...

1937

## O sobě budu stručný

V písemnictví prodělávám léta učednická. Začal jsem jako mnozí jiní na gymnasiu. Od kvinty počínaje jsem začal psát senzační napínavý román *Old Sleemys*, který se odehrával ve všech možných i nemožných končinách. Co jsme při vyučování napsali, to jsme v přestávce dali přečíst kamarádům za honorář, za který jsme si od školníka koupili párek a housku. (...)

Není divu, že jsem neslyšel jako dobrý student. Často jsem propadl, ale pokaždé z jiného předmětu. V oktávě jsme měli za kompozici pokus o fejeton, začož jsem dostal minus dostatečně. Když jsem udělal šťastně maturitu, otevřel se mi celý svět. Byl jsem písařem u advokáta, který mi dal za dva měsíce najevo, že by mě bylo milo postrádat. Pak jsem byl zaměstnán u výrobců hasicích nástrojů. – Šéfy jsme vůbec neviděli, ale brzy jsme se dozvěděli, že jsou na Pankráci...

Po převratě jsem byl zase na vojně. Odtamtud jsem se dostal do vývozní a dovozní komise, jež se tenkrát ustavovala. To byl úřad pro soustavné úřadování. Úřad mě inspiroval k povídce „*Kolotoč*“. Napsal jsem ji pro sebe. Povídka měla svůj osud. Jeden redaktor se jí zmocnil a otiskl v *Tribuně*. Nadřizení samozřejmě vyšetřovali.

Za povídku jsem dostal honorář a tu se probudily moje pudy. Byl na mě upozorněn Josef Čapek, který mě vyzval, abych psal do „*Nebojsy*“. Tak jsem se dostal mezi lidi. Začal jsem psát systematicky a ve velkém. Když Čapkové přešli do Lidovek, vyzvali mě, abych tam psal sloupky, jež byly tenkrát zaváděny. Dnes už je sloupků tolik, že by se to mělo zrušit. Sloupky, to byla moje škola. Odhaloval jsem všední zjevy a odhalovat skutečnost je jedna z metod humoru. Z úřadu jsem byl restringován. Šel jsem do Lidovek, kde jsem dělal soudní síň a zpravodaje z manévrů. Inspirují mě životní fakta. Ale nad skutečností stojí umělecká pravda a té se musí zmocnit spisovatel a umělec. To, co je pravdou v životě, není pravdou v umění. Co se přihází v životě, je nepravděpodobné, a kdyby to bylo napsáno, byla by to reportáž. (...)

Poměr spisovatele a žurnalisty. Říká se, že noviny spisovatele utloukají, že svádějí k povrchnosti a k lehkosti, kdežto práce umělecká vyžaduje kázeň a hloubku. Tyto teorie popírám. Spisovatel slouží novinám a noviny slouží spisovateli, propagujíce jeho dílo.

Čas živořících měsíčníků je pryč. Doba křtic vlajících do dumného čela je také ta tam. Dnešní spisovatel se raději zřekne romantické

popularity a stane se profesionálem, který trpí kašlem jako listonoš a platí daně jako truhlář. Nenosí vavřínový věnec a netouží po tom, aby zemřel v podkrovní světničce.

Ať žije umělec-profesionál!

1929



Karel Poláček táhne do boje (ilustrace A. Pelce)



## Něco málo ze života Karla Poláčka (1892–1945)

Karel Poláček se narodil v Rychnově nad Kněžnou v rodině obchodníka se smíšeným zbožím Jindřicha Poláčka a jeho první ženy Žofie. Ta zemřela na souchotiny v roce 1899 a Poláček si ji prý, dle svědectví rodiny, ve svých vzpomínkách hodně zidealizoval. Karel měl čtyři další bratry. Nejstarší byl Arnošt, který se stal předobrazem pro postavu Kamila v pentalogii *Okresní město* a který zahynul i s rodinou v koncentračním táboře. Druhozený Kamil Jakub se nevrátil z první světové války. Věkově nejbližší byl Karlu Poláčkovi, jemuž doma říkali Ašant, bratr Ludvík, přezdíváný Páťa. Byl to kutil, který stále něco vymýšlel, jednou například vypálil pojistky v celé ulici coby následek domácí výroby obloukové lampy. Zemřel rovněž v první světové válce a stal se předlohou románového Viktora. Pátým synem z prvního manželství Jindřicha Poláčka byl Zdeněk, který zahynul v koncentračním táboře v Rize. Jako dítě byl velmi zanedbáván a následky si nesl celý život. Trpěl polypy v nose, špatně mluvil, a Karel Poláček mu proto říkal Chrochtoun. V tomto manželství se narodil ještě bratr Wilibald, jemuž ale osud nedopřál dožít se ani měsíce života. Otec Jindřich se zakrátko po smrti své první ženy znovu oženil s Emilií Posilesovou. Přestože měla německé školy, uměla dokonale česky, jen psát nedokázala jinak než švabachem. Emilie mu porodila jedinou dceru Bertu a též syna Milána, oba později rovněž našli smrt v koncentračním táboře. Emilie v roce 1942, v době, kdy měla nastoupit do transportu, spáchala sebevraždu.

### ***Má reparát!***

V Rychnově nad Kněžnou začal Karel Poláček chodit na gymnázium a sám k tomu ve své autobiografii napsané ve třetí osobě dodává: „... *Tento ústav opustil v kvintě zjistiv, že neprospívá z jazyka latinského, řeckého, českého a německého, matematiky, dějepisu a fyziky. Jeho mravy byly v této době méně zákonné.*“ Nakonec v kvintě propadl, a proto jej v roce 1907 otec poslal pokračovat ve studiích do Prahy: „...*Opustiv tento ústav odebral se za účelem dalšího vzdělání do Prahy, kde jal se studovati na gymnáziu v Truhlářské ulici. Jeho prospěch se značně zlepšil. Postupoval do vyšších tříd s reparátem. V septimě obdržel nedostatečnou známku z české kompozice na téma Pokus o fejeton, kterážto práce byla veřejně předčítána za h/allasného posměchu celé třídy. Hospodin však rozhodl ve své*

*nevzpytatelné moudrosti, že psaní fejetonů bude jediným pramenem Poláčkovy výživy.*“ Je zřejmé, že inspiraci pro postavu Lubomíra, bratra rezavých dvojčat, měl z vlastního života více než dostatečnou.

### **Práva, vojna a zase práva**

Na pražském gymnáziu v roce 1912 odmaturoval a přihlásil se na právnickou fakultu. Studiu se opět příliš svědomitě nevěnoval, často se vracel do Rychnova, kde organizoval studentské loutkové divadlo a psal pro ně hry. Práva nakonec nedokončil. Byl odveden a dostal se na ruskou a srbskou frontu. Zážitky z této doby se objevují třeba v pentalogii *Okresní město* či ve spisku *Čtrnáct dní na vojně*. „Když pak nastal mír, tu přišli do Prahy dohodoví důstojníci. Měli prsa plná vyznamenání a divili se, že v naší zemi žije bílé plemeno, a oni se domnívali, že jsou tu černoši.“ První republiku zvěčnil hned v několika dílech a můžeme se domnívat, že jej tato doba inspirovala i v případě *Hostince U kamenného stolu*. „Každá pokroková a inteligentní dáma si přála býti rozvedena a v tomto oboru se lámaly rekordy. Jestli se nemýlím, počalo v té době přicházet do módy cizoložství, jež bylo považováno za velmi apartní a slušivé.“ V průběhu roku 1919 učinil dvě zásadní rozhodnutí – vystoupil ze Židovské náboženské obce a zůstal bez vyznání a rovněž se vrátil ke studiu práv.

### **Život v Matyldeu**

A o rok později učinil rozhodnutí ještě zásadnější, nikoliv však šťastné, jak se později ukázalo. Na Staroměstské radnici se oženil se svou láskou ze studentských let Adélou Herrmannovou a v roce 1921 se jim narodila dcera Jiřina.

Ta později ve svých vzpomínkách popisovala, jak bydleli ve staříčkém domě v Truhlářské ulici, společně s rodiči její matky Adély. Šlo o pěti-pokojový byt, ve kterém Poláčková tchyně Matylda dva pokoje pronajímala a provozovala něco jako penzion. Karel Poláček jej nazýval Matyldeum. Díky tomu, jak se tchyně starala o své podnájemníky, můžeme se domýšlet, že mohla částečně posloužit coby předobraz hostinské Tatrmužové. Denně byla schopna uvařit zhruba dvacet obědů pro své strážníky. Dcera Jiřina vzpomíná: „Byla to těžká lopota. Časně zrána nosila studentům snídani do pokojů. Pak začala připravovat oběd: vidím podnes ten objemný litinový hrnec, v němž se vařila polévka, ty veliké díže těsta na buchty a knedlíky, ty obrovité kýty masa,

které se pekly v troubě (...) Babička tak žila den za dnem, z domu nikdy nevycházela, byla dosti otlá a trpěla bolestmi v kloubech.“ Život v průchozím Matyldeu nebyl zrovna pohodlný, a tak se rodina v roce 1925 přestěhovala do Radlic. Tuto životní etapu popsal Karel Poláček v knize *Dům na předměstí*. Později Poláčkovci zakotvili v dvou-pokojovém bytě na pražských Vinohradech.

### **Úřednicko-spisovatelský kolotoč**

Poláček po první světové válce pracoval jako úředník v několika společnostech a přitom pomalu vplouval do literárního života. Nejprve se stal spolupracovníkem satirického čtrnáctideníku Štika venkova. Zážitky z úřednického života popsal v povídce *Kolotoč*, jež stojí na počátku jeho spisovatelské kariéry. Poláčkovy literární aktivity neušly pozornosti bratrů Čapkových, kteří mu nabídli možnost psát pro humoristický list *Nebojsa*, jenž vycházel v redakci Josefa Čapka. Když posléze bratři Čapkové přešli z Národních listů do Lidových novin, vzali jej s sebou. V Lidových novinách se Poláček nejprve věnoval sloupkům a poté se stal soudním zpravodajem. „Soudní zpravodaj jest povolán k tomu, aby za mírný plat obíral se lidskou zločinností a podával čtenářům zprávy o tom, jak je svět zkažený.“ Používal pseudonym Kočkodan, který dal název i jeho první sbírce *Povídky pana Kočkodana* (1922). V letech 1923–1928 byl Poláček redaktorem deníku *Tribuna*, kde se věnoval stejné tematice jako v Lidových novinách, posléze přešel do Českého slova. S redakcí tohoto listu spolupracovali například M. Pujmanová, F. Langer, E. Vachek, J. Vodák a mnozí další. Stal se rovněž členem „pátečníků“, což byla skupina intelektuálů soustředěná kolem Karla Čapka, v jehož domácnosti se každý pátek odpoledne tito scházeli. Pravidelnými se tato setkání stala kolem roku 1925, kdy se Karel Čapek nastěhoval do vily na Vinohradech, nicméně název „pátečníci“ se všeobecně vžil roku 1927.

### **Mezi literaturou a filmem**

V roce 1928 vychází Poláčkoví román *Dům na předměstí*, který je o pět let později zfilmován (scénář napsal Hugo Haas). V letech 1929–1939 pak spatří světlo světa řada próz v sešitovém vydání. Zejména novela *Muži v ofsajdu* (1931) autora proslaví, a to i díky stejnojmennému filmu s Hugo Haasem v hlavní roli a jeho následnému pokračování s názvem *Načeradec, král kibiců*. Dcera Jiřina zmiňuje, že ve 30. letech, v době hospodářské krize, se Poláčkově rodině

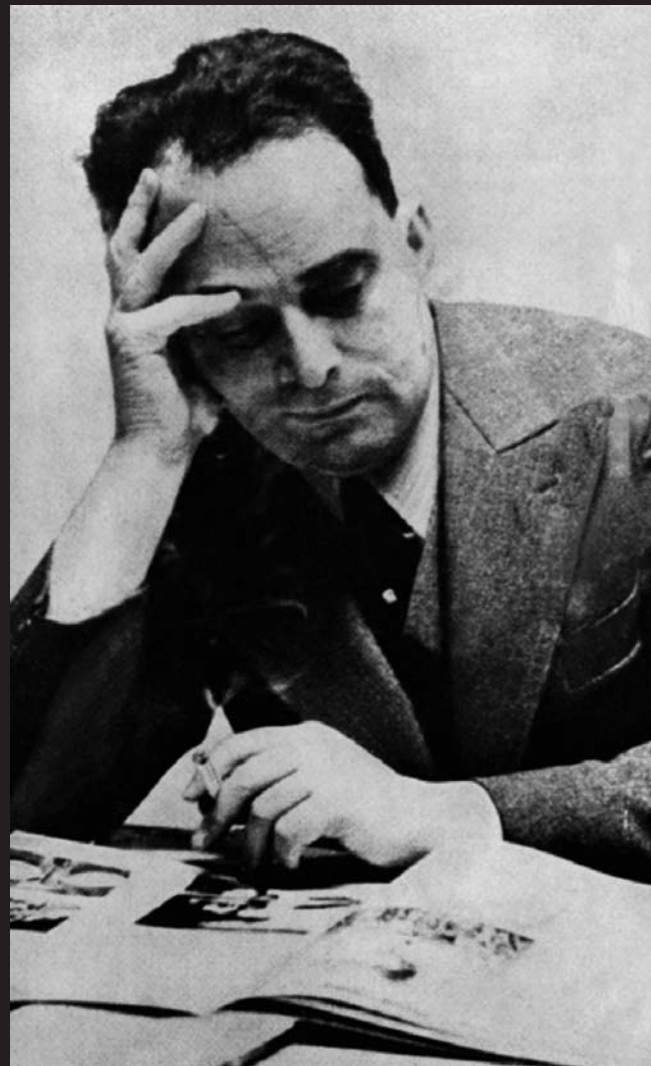
paradoxně vedlo nejlépe, protože její otec se stal vyhledávaným a slavným autorem. Vedle práce pro noviny byl činný i jako libretista pro filmovou společnost A-B a rodinné příjmy se ztrojnásobily. Poláčkovi se tedy znovu stěhovali, a to do domu na Smíchově (v němž v roce 1914 zemřel Jakub Arbes), taktéž si každé léto mohli dovolit i rodinné dovolené, které spisovatele zřejmě následně inspirovaly při líčení života na letním bytě v *Hostinci U kamenného stolu*.

### **Ze spisovatele knihovníkem**

V roce 1931 vydává novelu *Hráči*, o rok později první vážný román *Hlavní přelíčení*, posléze sbírku povídek *Pan Selichar se osvobodil*. Následovala knížka pro děti *Edudant a Francimor*, kterou ilustroval Josef Čapek. Dále k větších děl román *Michelup a motocykl* (1935) a čtyři díly fresky ze života maloměsta: *Okresní město* (1936), *Hrdinové táhnou do boje* (1936), *Podzemní město* (1937) a *Vyprodáno* (1939); z rukopisu posledního dílu pentalogie se zachoval jen zlomek. V roce 1933 se Poláček vrátil do Lidových novin, kde zůstal až do roku 1939, kdy byl z rasových důvodů propuštěn. Začal působit v tzv. knihovní komisi pro správu a likvidaci zkonfiskovaného majetku členů Židovské náboženské obce. Zde pořizoval soupisy knih a díky této činnosti se krátce pohyboval i v Plzni, Českých Budějovicích, Prostějově, Brně či Olomouci.

### **Stav manželský, stav ztroskotání**

Jak jsme již naznačili výše, jeho manželství s Adélou nebylo šťastné a v roce 1939 bylo rozvedeno. Do legendárního výroku „rodina je základ státu a otravy“ vtiskl všichni svou frustraci z manželského soužití. „Otec vedl úplně samostatnou existenci. Připadal mi jako starý mládenec, který si vydržuje organizovanou domácnost pečující o jeho materiální blaho. Svůj volný čas během týdne trávil v kavárnách, ve Společenském klubu se svými přáteli. V neděli a o svátcích nikdy nebyl doma. Jediná doba, kterou trávil se svou rodinou, byla o dovolené. Kromě kapesného pro svou potřebu předal celou svou gáži matce, na jejíž bedra padla veškerá péče o domácnost. Platila nájemné, obstarávala nákupy, dokonce i o otcovo ošacení se musela starat. (...) Doma jen spal, jedl a psal. (...) S matkou neměli nic společného. Ona žila ve svém světě, její představa vzorného manželství byla pečlivě vedená domácnost. (...) Nikdy neopomenula poznamenat, že ona, vzorná, obětavá matka a hospodyně, je postižena nevděčnou



a hanebnou dcerou. S velkou rozkoší vyjmenovávala mé slabiny (...). Nikdo však nepochopil, jak tím velmi trpím, že nejsem o nic horší než jiné děti a že za tím vším vězí nepovedené manželství mých rodičů. Otec o tom nechtěl nikdy slyšet. On, který si jinak zakládal na svých pozorovatelských schopnostech, byl zde prostě slepý a hluchý. (...) A tak jsem vyrůstala, osamělá, nešťastná a zakřiknutá, se vzrůstající nenávistí ke své matce a touhou najít někde nějaké porozumění,“ vzpomínala dcera Jiřina. Nicméně v době svého dospívání se začala s otcem sbližovat.

### **Pozdní láska**

Karel Poláček sice doma mnoho času netrávil, měl rád své přátele, kavárny a karban, nebyl ale bonviván, který by motal ženám hlavy. O to překvapivější, ovšem vzhledem ke skutečnému stavu jeho manželství vlastně pochopitelná, byla událost, která mu ve čtyřiačtyřiceti letech zcela změnila život. Někdy v roce 1936 potkal o patnáct let mladší, již rozvedenou advokátku Doru Vaňákovou. Zamíloval se do ní a po třech letech známosti se rozhodl rozvést. Stalo se tak v době, kdy byl kvůli svému židovskému původu propuštěn z Lidových novin a zůstal zcela bez finančního zabezpečení, navíc manželka Adéla mu hodlala rozvod pěkně osladit. Odchod od ženy pak provedl typicky poláčekovsky, po svém a zcela neprakticky: utekl ke své Doře bez věcí a bez dokladů a jen v tom, co měl právě na sobě... V roce 1939 jeho nová družka díky svým konexím tzv. za pět minut dvanáct zařídila odjezd dcery Jiřiny do Anglie, čímž spisovatelovo jediné dítě uchránila před nelítostným nacistickým běsněním. Zkraje léta 1943 byli Karel Poláček i Dora Vaňáková deportováni do Terezína, následující rok pak nastoupili transport do koncentračního tábora Osvětim, kde Dora zemřela. Karel Poláček zahynul v koncentračním táboře Gleiwitz pravděpodobně 21. ledna 1945.

### **Jak to bylo dál**

Po válce v roce 1946 vyšla autorova nejznámější próza, kterou napsal v časech protektorátu, vtípný pohled na maloměsto očima dítěte a mistrovské dílo jazykové komiky *Bylo nás pět*. V roce 1959 byl pod názvem *Se žlutou hvězdou* vydán autorův deník z roku 1943. Poláčkovo dílo nesmělo ke čtenářům za časů okupace, bohužel mu příliš nepřála ani léta komunistické totalitní nesvobody. Jeho knihy vycházely málo, zasloužené pozornosti se dočkaly až po sametové revoluci,

kdy péčí Nakladatelství Franze Kafky bylo vydáno dvacet svazků Poláčkova souborného díla. V roce 1995 Karlu Poláčkovi prezident Václav Havel udělil Řád T. G. Masaryka in memoriam.

### **Přímo z autorova pera**

*Žádná, byť sebelepší adaptace nemůže na jeviště přenést úplně vše z původní prozaické předlohy. Pro potěšení duše proto přinášíme Poláčkův popis dvou hrdinek Hostince U kamenného stolu – paní radové Dynderové a paní hostinské Tatružové. Třeba vás autorovy vtípné a výstižné charakteristiky přimějí k přečtení románu...*

„Dáma, nemohouc nalézt ženicha, vrhla se do víru vzdělanosti. Nejdříve se chtěla oddat hudbě, ale hudba se od ní nedala ujařmit a statečně oponovala. Načež se dáma (...) věnovala emancipačnímu hnutí a hodlala zničit mužské plemeno prostředkem všeobecného hlasovacího práva. To se nezdařilo zcela, a tak se stala stoupenkyní Mazdaznanu a oddávala se dechovým cvičením a vůbec chtěla odnít přírodě její tajemství. V té době navštěvovala přednášky jednoho proroka s černým plnovousem, který tvrdil, že příroda je chrám a že nejsnáze vnikneme do tajností záhrobí, jestliže si předplatíme jeho časopis, který vydával s jedním majitelem realitní kanceláře. Spojení kulturního bádání se zájmy trhu s realitami se dařilo po nějaký čas, později však měl majitel realitní kanceláře nějaké nedorozumění se soudy, a tak zanikly hermetické vědy. Naštěstí se dáma (...) brzy nato stala paní Dynderovou a provozovala stav manželský s nezkrotným temperamentem. Ale vzdělanost na ní lpěla jako dehtový nátěr, ať dělala, co dělala.“

„Paní hostinská byla obraz zdraví a z jejích sukní vanulo svěžestí. Zdálo se, že vzbuzuje průvan, zahání mračna a přináší utěšené počasí. Její samotný zjev byl schopen vyléčiti překyselení žaludku, odstranit záhu a povzbudit k větší činnosti líný zažívací trakt. Zaoblené tváře, bílé a zrůžovělé, připomínaly křehký ovar, který se pojídá s křenem a za doprovodu dechové hudby; její pevná šíje s širokými rameny budila vzpomínky na uzené plecko s okurkou; její okrouhlý krk přivolával prelud krkovičky s hořčicí. Kdo se na ni zadíval, ten měl dojem, že se účastnil vepřových hodů, a když tento pohled zalil pivem, byl syt a spokojen. Hostinskou se každý nasytil a napojil a při tom mu hrála do ouška směs z národních písní.“

Je vždy zajímavé sledovat, jak se některé motivy (či někdy i přesné výrazy) v dílech jednotlivých autorů prolínají, opakuji, jak tu a tam problesknou, objeví se v drobném literárním útvaru, aby se později projevily v plné síle v románech a spolupodílely se na utváření „velkých“ románových postav. Tak už někdy v roce 1920 píše Poláček povídku s názvem Pokus o převrat v Kokrhelích pod Skálou, od kteréhožto názvu je jen kousek ke jménu lázní Džberů pod Skálou. V povídce Špatné vysvědčení to zase nebohý mladý hrdina Artur dopracuje až k reparátu z matematiky a dva následující sloupky zatím jen zlehka natukávají motivy, které se šířeji rozvinou právě v Hostinci U kamenného stolu.



Alena (Věra?) a Věra (Alena?), dvojčata ve stáří dvaceti let, jedno o sedm minut starší (ilustrace V. Rady)

## O těch zrzavých

Pamatujete se, že za Rakouska nebyli zrzaví ve velké vážnosti? Že je každý tupil a jim se posmíval? Já si to dobře pamatuji a mnohý starý pamětník mi dá za pravdu.

Zrzaví lidé stáli velmi nízko v kursu a veřejné mínění bylo proti nim. Nevraživost, se kterou se potkávali zrzouni, byla neobyčejná. Zrzavým byla vytýkána zlomyslnost a úskočná mysl. Říkalo se: Již v Písmě svatém stojí psáno: Varuj se poznamenaných! A na zrzavé byly skládány posměšné šansony: Zrzi-zrzi, co tě mrzí, tvá zrzavá palice.

Ano, tak tomu bylo tenkrát, když pod vládou staříčkého zeměpána rozkvétaly vědy a umění. Tenkrát, běda!, měly to zrzavé dívky špatné. Matinka takové zrzavé palice měla těžké postavení. Musila vyvinout rozsáhlou propagandu, aby získala ženicha pro svou zrzavou dceru. Šance zrzavé slečny na manželství byly podstatně sníženy. Matinka rozhlašovala o své zrzavé dcerušce: Ona není hezká, ale milá. Bez krejcaru také nebude. Co máme, do hrobu si nevezmeme. A podobná zaklínání, kterými měl být obluzen ženich, jenž by se nebál podstoupit manželství se zrzavou.

No, a teď se podívejme, jak je tomu dnes, když jsme odhodili okovy, zlomili jho a povznegli se z temna poroby k slunci svobody. Nejprve přišla taková epocha, kdy se produkovalo náramné množství blondýnek. Ale to nebyly blondýnky jako ve starých dobách, blondýnky popelavé nebo co měly vlasy barvy žitné slámy. Americký film ukázal přírodě, jaké by měla vyrábět blondýnky. A ukázal, že příroda nestačila vyvalovat oči. To byly blondýnky ušlechtilé, andělské a každá slečna měla kolem hlavy stříbřitou aureolu jako nějaká světice. V salonech krásy se tomu odborně říká platina-blond. K tomu sluší vyholené obočí, jemně dokreslené tuši. Při této příležitosti podotýkám, že si ženské vůbec moc dovolují. Vezměte si jenom tohle: začaly nosit rádiovku, nejdříve pořádně naraženou. Pak jim to bylo nudné a rádiovku si nasadily šikmo. Jejich vrtkavá mysl se nespokojila dlouho s tímto způsobem. Za nějaký čas chodí s rádiovkou na ucho. A už je jim to hloupé a vymýšlejí si něco jiného. Představte si, kdyby si pan ministerský předseda nasadil rádiovku na ucho a tak přišel do sněmovny. To by bylo rámusu! Já vím, že by z toho byla krize vlády. Ale ženská smí, ženská má všude protekci.

Chtěl jsem však mluvit o zrzavých. Dobře. Stříbřité kučery vycházejí z módy současně s ostrosrstými foxteriéry. S náramnou náruživostí

obrátily se dámy na zrzavou víru. Kadeřníci mají zase plné ruce práce. Andělské blondýny vcházejí do oficín, aby se vzdaly své svatozáře. Už nechtí být platina-blond. Chtí předstoupit před soudnou veřejnost jako tizian-rot. Pán, který si oblíbil blondýnku, bývá překvapen, když na dostaveníčko přijde najednou zrzavá palice. A vůbec nic ji nemrzí ta zrzavá palice. Naopak. Její družky ji obskakují a nadšeně pokřikují: Jezuskonte, miláčku, vy máte nádherné vlasy! Kde jste si to dala dělat? Ukažte se, to je nádhera... A dávají si podrobně vysvětlovat proceduru, jak se to dělá, aby byl člověk zrzavý.

Matinky se dneska nemusí namáhat, aby udaly zrzavou dceru. Nemusí pronášet kouzelná zaříkání: Ona není snad hezká, ale je milá. Bez krejcaru také není. Co máme, do hrobu si nevezmeme. Zrzavé vlasy jsou dnes dar od Pánaboha, záviděníhodné dílo přírody. Která pak slečna nemá to štěstí, že se narodila zrzavá, ta doma obskakuje dobrotivou matinku a kňourá: Já chci být taky zrzavá. Všecky holky jsou tak krásně tizian-rot, jenom já jsem pořád taková šmudla. Pak si mě má všimnout pořádný mužský. – Mlč, povídá maminka – budeš-li hodná, dám tě taky přebarvit na zrzavou. A teď jdi a pomoz mi umýt nádobí.

Lidové noviny 12. 10. 1933

## O jídelním lístku

Mnozí zajisté už zpozorovali, že formát jídelního lístku se zmenšuje podle toho, jak se blížíme k přírodě. Takže restaurace, která stojí poblíže úchvatné vyhlídky nebo dokonce u starobylé zříceniny, má jídelní lístek rozměru dopisního papíru.

Tento dokument bývá ozdoben secesními ornamenty, asi na důkaz toho, že majitel restaurace je člen místního okrašlovacího spolku a i jinak vážený občan s konzervativními sklony. Jídelní lístek v blízkosti starobylé zříceniny vykazuje vedle hnědé polévky (krupicové nebo s noky) také zpravidla tři jídla hlavní, a to: vepřové karé se zelím a knedlíkem (v neděli škrtnuto), hovězí s koprovou omáčkou a uzený bůček s bramborovou kaší. Jakožto moučník: domácí lívanečky.

V městských restauracích střední jakosti zvětšuje se jídelní lístek do rozměru školního vysvědčení a také v mnohém připomíná tento úřední výkaz. Na místě, kde bývá mravné chování, vyskytuje se polévka, a to hnědá a bílá čili à la Reine. V rubrice pilnost jsou zaznamenány předkrmy a hlavní jídla bývají umístěna jako povinné předměty vyučovací, kdežto studená jídla jsou oddělena tlustou čarou jako předměty nepovinné. Schází jenom formule: Žák tento je způsobilý postoupit do vyšší třídy. Celek bývá okrášlen žertovnými výjevy ze života kuchařského.

Restauranty, které se honosí cizokrajnými názvy, mohou posloužit jídelními lístky v rozměru doktorského diplomu. Jídla jsou vyznačena v jazyce francouzském, a kdo se v nich vyzná, sluje člověk učený a světem zběhlý.

Nyní si všimněme, jak si počínají lidé, kteří si chtějí objednat oběd. Na první pohled poznáme ony mladé, skromné lidi, které teprve nedávno propustily kvartýrské ze svých ústavů a vyhnaly do širého světa. Tito mužové studují spíše ceny než jídla a velmi se ostýchají před číšníkem, který nad nimi uctivě stojí ve tvaru ohnutém, připomínaje tak luk. Tito mladíci si po delším trapném duševním boji objednají vídeňský řízek.

Mužové, kteří jsou činni v národním hospodářství nebo v politice (to jsou oni, kteří vcházejí do hostince s aktovkou napěchovanou spisy), jsou velmi netrpěliví ve vybírání jídel. Roztržitě přehlédnou jídelní lístek, nakonec se rozzlobí a poručí si něco dietního, a když číšník odkvapí, polknou pilulku.

Zcela jinak si vedou labužníci, zejména staří, plešatí a dosti nepo-

řádně oblečení pánové. Ti nejprve si vyhlédnou místo, kde netáhne, popřípadě velí vypnouti ventilátor. Načež počíná se takový obřad: labužník usedne, srovná si pečlivě šosy do klína. Potom sejme brýle a nasadí si skřípec se stuhou. Když se chopí jídelního lístku, vydá ze sebe několik spokojených zvuků, z nichž nejvíce ulpí v paměti jasné zamlaskání a temné zachrochtání. Při četbě si pobrukuje, což přerývá občasným zachrčením. Zastavuje se u každého označení, přičemž vzniká čilá diskuse mezi ním a číšníkem v podobě uctivého luku. Labužník chce znát celý životopis a osobní popis vyznačeného pokrmu. Někdy nabývá diskuse rázu přípravného vyšetřování, přičemž labužník je soudce a uctivý luk bere na sebe tvářnost podezřelého. Stává se, že host tváří se tak hrozně, že očekáváme, že číšník bude na místě zatčen pro podezření z krivého svědectví a odveden do vyšetřovací vazby.

Neobávejme se však, drazí přátelé, nic takového se nestane. Labužník prostuduje všechny nabízené pokrmy, aby nakonec všechny zavrhl a potupou pokryl. Načež si sám vymyslí nějakou kombinaci a osobně se odebere do restaurační kuchyně, kdež se jídlo připraví za jeho osobního řízení a dohledu.

Lidové noviny 26. 2. 1939

## XX. století

*Karel Čapek*

Až my budem v tmavém hrobě spát  
a až zkvakne naše století,  
přijď se na nás, světe, podívat,  
abys moh se za nás stydět.

Na hrob dej nám nápis, který krátce  
naši XX éru ocení:  
Doba vědy, techniky a práce,  
pokroku a hlavně vraždění.

Byl to věk, jenž držel na rekordy,  
dbaje vždy o větší rozměry.  
Velký věk chce mít též velké mordy,  
hrdiny a velké gangstery.

Až my v tmavém hrobě dojdeme klidu,  
dějinám odkážeme ledacos.  
Mnohý rekord, vynález a bídu.  
Diktátory. Války. Badajoz.

*(Verše na zeď. Sborníček satiry a ironie na rok 1937)*

Hostinec U kamenného stolu je teprve druhým uvedením díla Karla Poláčka na jevišti NDM. Před téměř dvaceti lety, v dubnu 1997, měla premiéru dramtizace jeho románu *Vše pro firmu*. V režii Ivo Krobota se tehdy v hlavních rolích nezvedeného otce-flamendra a pedantického syna Štorkánových představili Jan Filip a David Punčochář.



Z inscenace *Vše pro firmu*, foto J. Hradil



## PROFILY INSCENÁTORŮ



### ARNOŠT GOLDFLAM

autor dramaturgie

Narodil se v roce 1946 v Brně v židovské rodině. Po maturitě začal studovat medicínu, po necelých dvou semestrech ale odešel. Pracoval postupně jako jádrař, pomocný dělník a dále v Královopolské jako rozpočtář. Následovalo studium režie na JAMU, kterou absolvoval v roce 1977. Už během studií režíroval i hrál, po absolutoriu krátce působil v satirickém divadle Večerní Brno, odkud prchl. V letech 1978–1993 byl členem Hanáckého divadla v Prostějově, které je známé, po přestěhování do Brna, jako HaDivadlo. Na profilování poetiky tohoto divadla se významně podílel jako režisér, herec i autor. Kromě brněnských scén působil či působí jako režisér či (spolu)autor v celé řadě divadel v ČR (např. Divadlo Husa na provázku, Studio Ypsilon, Divadlo v Dlouhé, Divadlo Na Jezerce, Divadlo Rokoko, Národní divadlo Brno, Dejvické divadlo, Divadlo Komedie, Klicperovo divadlo ad.) i v zahraničí (Rakousko, Německo, Polsko). Poněvadž jde o renesanční osobnost, píše také divadelní hry, vyučuje a příležitostně hraje ve filmu i v TV. Je autorem cca 85 dramatických textů, vlastních i dramaturgií, přibližně napůl. Jeho hry lze rozdělit do tří skupin: v první sleduje (neiluzivně) téma střetu generací a snaží se o zachycení „dějin duše“, v druhé si všímá banálních životních situací a ty zveličuje a dovádí do krajních poloh. Napsal též řadu textů z divadelního prostředí. Je pro něj charakteristický smysl pro trapnost, groteskní realismus a satirickou nadsázku. V 80. letech začal být obsazován do filmových a televizních rolí. Největší ohlas měly role Arnošta ve filmech *Dědictví aneb Kurvahošigutntag*, *Malostranské humoresky*, *Něžný barbar* a *Lustiga* ve snímku *Lotrando a Zubejda*. Další filmy a seriály, kde se objevil, jsou např. *Zvířata ve městě*, *O ztracené lásce*, *Otesánek*, *Modrý Mauritius*, *Proč bychom se netopili* a mnohé další. V současnosti píše a režíruje divadelní hry a učí na VŠKK, občas i na JAMU, DAMU, je profesorem pro obor dramatická umění.



### TOMÁŠ JIRMAN

režie

Rodák z Trutnova v Krkonoších se nejprve vzdělával na gymnáziu ve Vysokém Mýtě, posléze vystudoval herectví na DAMU v Praze. Po angažmá v divadlech v Olomouci a Šumperku nastoupil v roce 1983 do souboru činohry dnešního Národního divadla moravskoslezského v Ostravě. Jeho první rolí zde byl Don Baker ve hře *Motýli jsou volní* v režii K. Bryndy. Z desítek dalších lze jmenovat například role: Loupežník, August August (*August August, august*), Jan Dítě (*Obsluhoval jsem anglického krále*), Lorenzo (*Kupec benátský*), Klubko, Theseus (*Sen noci svatojánské*), soudruh Josef Chlubna (*Rychlé frézy*), krejčí Motl (*Šumař na střeše*), Dobčinskij (*Revizor*), Podkolesin (*Ženitba*), Váňa (*Stryček Váňa*), Andrew (*Sex noci svatojánské*), Jerome (*Tři muži na čundru*), Cromwell (*Královské hry*), Tupolski (*Pán Polštářů*), Faust (*Don Juan a Faust*), Harding (*Přelet nad kukaččím hnízdem*), Kreon (*Oidipus*), Tonda Uhde (*Bambini di Praga*), Václav (*Krvavé křtiny*), Venečka (*Moskva → Petušky*). Kromě účinkování v domovském divadle dlouhodobě spolupracoval s Divadlem hudby / Komorní scénou Aréna (např. *Zápisky o divadle*, *Hamlet*, *Zkrocení zlé ženy*, *Obsluhoval jsem anglického krále*, *Průběžná O(s)trava krve*). Věnuje se také režii, nastudoval například hry *Dámský orchestr* v Českém Těšíně; *Kuře na rožni*, *Goldoniáda*, *Máj*, *Žert*, *satira*, *ironie a hlubší význam* v Komorní scéně Aréna a na scénách NDM pohádku *Krkonošova zahrada*, „klubovou“ inscenaci *Moskva → Petušky*, balet *Spor aneb Dotyky a spojení* či operetu *Bratránek z Batávie*. Hrál také v televizních seriálech, například Michala – *Velké sedlo* (1986), faráře Tomáše ve *Strážci duší* nebo úředníka Vintříře Slimáka v *Četnických humoreskách*. Spolupracuje též na literárně-dramatických pořadech Českého rozhlasu. Mezi jeho koníčky patří příroda, turistika, koloběžka, dobré pivo...



## ALICE TAUSSIKOVÁ

dramaturgie

Pochází z Ostravy. Už během studií na FF UP publikovala recenze v Moravskoslezském dni a Lidových novinách, od roku 1994 začala spolupracovat s činohrou NDM, kam později nastoupila jako dramaturgyně. Podílela se na inscenacích *Naši furianti*, *Zkrocení zlé ženy*, *Revizor*, *Kočíčí hra*, *Návštěva staré dámy*, *Romeo a Julie*, *Lucerna*, *Nepřítel lidu*, *Ženitba*, *Cyrano z Bergeracu* aj. Pro baletní soubor NDM spoluvytvořila balety *The Doors* a *Requiem*. Po deseti letech se s ostravským divadlem rozloučila a dva roky působila jako dramaturgyně činohry v Moravském divadle v Olomouci, kde připravila např. inscenaci *Merlin* v režii Jana Mikuláška nebo českou premiéru hry *U Kočíčí bažiny*, za niž představitelka hlavní role Nada Chroboková obdržela v roce 2007 Cenu Českého divadla. V roce 2006 přešla na volnou nohu a pokračovala v práci pro Českou televizi, se kterou spolupracuje od roku 2003. V roce 2011 začala rovněž pracovat pro Komorní scénu Aréna jako PR manažerka. S NDM se stále setkává, např. v rámci pořadu České televize *Divadlo žije!*



## DAVID BAZIKA

scéna

Narodil se v roce 1974 v Praze, kde studoval Fakultu architektury ČVUT a scénografii na DAMU.

Nejprve se profesně věnoval televizní a filmové scénografii, posledních deset let ale převažuje práce pro divadlo – spolupracoval s přibližně třiceti divadelními scénami po celé republice i na Slovensku (Divadlo na Vinohradech, Divadlo Na Fidlovačce, Moravské divadlo Olomouc, Divadlo J. K. Tyla v Plzni, Švandovo divadlo, Divadlo F. X. Šaldy Liberec, Státní divadlo Košice a další).

Od roku 2008 žije a pracuje v Ostravě, jejíž půvab mu odhaloval režisér Radovan Lipus. Od roku 2010 je kmenovým scénografem a šéfem výpravy Národního divadla moravskoslezského, které považuje za svůj divadelní domov a kde se se všemi čtyřmi soubory podílel na vzniku asi padesáti inscenací. Pro soubor činohry navrhl v posledních letech scénu k inscenacím jako *Krvavé křtiny aneb Drahomíra a její synové*, *Donaha! (Hole dupy)*, *Moskva → Petušky*, *Perfect Days*, *Španělská muška*, *Quo vadis*, *Velký Gatsby* ad.

Vítaným doplňkem jevištní práce jsou scénicko-architektonické návrhy a realizace muzeálních expozic (Ringhofferův pivovar ve Velkých Popovicích, Svět lovců mamutů v Přerově-Předmostí, Kdo jsou lidé na Hlučínsku v Muzeu Hlučínska, technicko-ekologické centrum Alternátor v Třebíči a další).



## MARTA ROSZKOPFOVÁ

kostýmy

Rodačka ze Žiliny, žije v Ostravě. Vystudovala obor scénografie a divadelní kostým na VŠMU v Bratislavě a také scénografii na akademii ve Varšavě.

Je jednou z nejvýznamnějších scénografek a kostýmních výtvarnic u nás. Trvale spolupracuje s mnoha divadly v České republice, na Slovensku, v Polsku a Německu – v Ostravě nejčastěji s Divadlem Petra Bezruče, Komorní scénou Aréna a Národním divadlem moravskoslezským.

V NDM v posledních letech vytvořila scénu, kostýmy či obé například pro činoherní inscenace *Sajns fikšn*, *Podivný případ se psem*, *Škola pro ženy*, pro opery *Andrea Chénier*, *Anna Bolena* či pro muzikály *Jesus Christ Superstar* nebo *L2: Brána života!*

Její dílo se pravidelně objevuje na prestižních scénografických a kostýmních výstavách po celém světě (kromě Evropy i v USA nebo v Číně) a je zastoupeno i ve sbírkách Národního muzea a Národní galerie v Praze.



## JAKUB KUDLÁČ

hudba

Narodil se v roce 1978 v Bratislavě. Vystudoval skladbu na bratislavské Státní konzervatoři a ve studiu pokračoval na magisterské filozofii na FF UK, již následovalo doktorské studium na pražské FAMU. Opakovaně spolupracuje například s režisérem Štěpánem Páčem, který jej v roce 2010 poprvé přivedl do NDM, kde Jakub složil scénickou hudbu k inscenaci *Krvavé křtiny aneb Drahomíra a její synové*. Od té doby se autorsky podílel i na dalších inscenacích NDM, jako například *Ivanov*, *Za vodou (Dokud nás smrt...)* či *Lesík*. Kromě hudby k divadlu se věnuje vlastní skladbě a filmové hudbě. Vedle hudby pro krátkometrážní a animované filmy je jeho poslední prací hudba pro celovečerní film Petra Oukropce *Modrý tygr* (2012). Filmové hudbě se věnuje také jako pedagog na filmové fakultě Univerzity Tomáše Bati ve Zlíně a na katedře zvuku pražské FAMU.



## ANNA JIRMANOVÁ

choreografie

Tanečnice, choreografka, pedagožka, narodila se v Ostravě. V letech 1999–2007 vystudovala Taneční centrum Praha – konzervatoř, posléze absolvovala roční stáž na Institut del teatre v Barceloně. V letech 2008–2012 studovala choreografii na HAMU v Praze. Absolvovala kurzy Gaga Summer Intensive v Tel Avivu, International Contemporary Dance Workshop v Praze a Monaco Dance Forum. Již během studia na HAMU působila jako tanečnice v nezávislých projektech, pedagožka moderního tance v Tanečním centru Praha – konzervatoři a jako asistentka souboru Balet Praha Junior. Poté účinkovala jako tanečnice v souborech Compania de Danzas (Španělsko) a Norrdans (Švédsko).

Vedla taneční workshopy pro mládež i profesionály (Balettakademien Stockholm, Balletakademien Pitea, Taneční centrum Praha – konzervatoř, Janáčkova konzervatoř v Ostravě).

Připravila choreografie v choreografických dílnách Atalak (Španělsko) a Dance mix (Švédsko), též v Balet Praha Junior, Harnosands Folkhögskola a rovněž pro absolventské představení studentů Janáčkovy konzervatoře v Ostravě.

S Národním divadlem moravskoslezským spolupracuje poprvé.



## JIŘÍ ŠIMÁČEK

korepetice

Narodil se v Duchcově. Vystudoval Státní konzervatoř v Ostravě (hra na klarinet a klavír) a JAMU v Brně (hra na klavír). V roce 1970 nastoupil na ostravskou konzervatoř, kde působí dodnes jako pedagog a koncertní doprovod. Nesčetněkrát se se svými studenty účastnil mezinárodních soutěží, kde mnohokrát získal ceny za klavírní doprovod. Už v roce 1970 začal koncertně spolupracovat s operou i operetou Státního divadla v Ostravě (dnes NDM), doprovázel na zájezdech Vladimíra Menšíka a další umělce (například s pořadem *Křeslo pro hosta*). V roce 1970 se jeho práce poprvé stala součástí činoherní inscenace (*V. Štech – Třetí zvonění*). Od té doby spolupracuje s menšími přestávkami s činohrou NDM pravidelně, od roku 1991 již kontinuálně. V činohře působí jako korepetitor a převládající měrou se podílí na pěveckém nastudování. Dlouhodobě spolupracoval také s Českou televizí (především s režisérem Zdeňkem Havlíčkem) na zábavné tvorbě.

# Hostinec U kamenného stolu

Podle Karla Poláčka napsal Arnošt Goldflam

Úprava Alice Taussiková a Tomáš Jirman

## Osoby:

ŠIMON TATRMUŽ, hostinský

BOŽENA TATRMUŽOVÁ, hostinská

RUDOLF DYNDERA, soudní rada

KLEMENTÝNA DYNDEROVÁ, jeho choť

VĚRA DYNDEROVÁ, jejich dcera

ALENA DYNDEROVÁ, její dvojče

LUBOMÍR DYNDERA, reparát z matematiky, jejich bratr

NINČA MAJŠAJDROVÁ, redaktorka a divadelní diva

MISTR BENNO MERTENS, dramatický umělec

GASTON (Ondřej Badalec)

PERCY (Alois Netrefený)

SPYTIHNĚV, inženýr chemie

TOMÁŠ, inženýr chemie, jeho bratr

MAYEN CALHOTTI, zpěvačka

PROSLULÝ DŽEZ GIPSY BOYS za osobního řízení

Jožky G. Fadrhonce-Měcholupského

Lázeňští hosté, zaměstnanci hostince, členové herecké společnosti

V inscenaci jsou použity úryvky ze hry E. Rostanda *Cyrano* z *Bergeracu* v překladu J. Vrchlického a z libreta L. da Ponteho k opeře W. A. Mozarta *Don Giovanni* v přebásnění J. Nohavici.

Při přípravě programu bylo čerpáno z těchto materiálů:

Karel Poláček: Hostinec U kamenného stolu

Karel Poláček: O humoru v životě a umění

Karel Poláček: Povídky/Sloupky/Fejetony

Jiřina Jelinowiczová-Poláčková: Můj otec Karel Poláček;

Zdeněk K. Slabý: Poláčkovské kalendárium 1882–2002

(obojí vyšlo v publikaci Karel Poláček a divadlo / Terezínské období / Vzpomínky / Poláčkovské kalendárium).

Vladimír Mikolášek: O přátelství Karla Poláčka a Vlastimila Rady v Železném Brodě (vyšlo ve sborníku O Karlu Poláčkově a jiných).

## 1. dějství

1.

*(Ozývá se temná, tragická hudba. Jevišťe je zešeřelé, ve štychu se s nářkem a úpěním vleče o berlích nebožák, zastaví se uprostřed scény. Vezme berle či hole, rozlomí je a předá dvěma krojovaným děvám, které je drží nad hlavou. Vtom se vše rozzáří, orchestr začne hrát ryčnou hudbu. Děvy s berlemi pomalu mizí a bývalý nebožák předvádí svou zdatnost a zdraví a pak se také křepkým krokem vzdaluje. Na podium přichází redaktorka)*

**REDAKTORKA** Navštivte naše klimatické lázně Džbery pod Skálou, které se vypínají rovných sedm set tři metry nad mořem. Nabízejí vše, co srdce i tělo žádá. Pohledte na toho ubohého muže, zkrouceného pakostnicí jako vinný peň. Léčil se v našich slovných lázních, zavlažoval se minerální vodou Bič, která obsahuje tolik minerálů, že dokáže potříit všechny neduhy, které lidstvo zná. A vidíte: zlámal svoje berle a bujarý a rozjásaný se řítí krajinou jako bizon americký! Navštivte lázně Džbery pod Skálou!

Okolí je zde nádherné a nabízí překrásné procházky stinnými lesy. Ptáčkové tu celý boží den zpívají a z tajuplné zříceniny hradu Plž můžete pozorovat úchvatné panorama, které se otevírá užaslým zrakům.

*(Krojované Děvy na podiu zpívají „reklamu“)*

**DĚVY** Navštivte naše lázně bez jakékoliv bázně,  
A vrátíte se zpět co znovuzrozený!  
Desítky let jste byli choří každou chvílí,  
Zde léčba novou krev vám v těle rozezní!

2.

*(Ozývá se zvuk vlaku a na jevišti, bez děv i redaktorky, přichází rodina Dynderova, Rudolf Dyndera, soudní rada, jeho choť, paní Klementýna Dynderová, dcery Věra a Alena, syn Lubomír. Z hostince U kamenného stolu se vyřítí hostinská, paní Božena Tatrmužová)*

**HOSTINSKÁ** Vítám vás, no konečně! Vypadáte výborně, no to jsem ráda! A co je nového, doufám, že nic, u nás taky nic, no to víte, lepší už to nebude, hlavně, když to není horší!

*(Hostinská pokračuje k radovi Dynderovi)*

Pane rado, vy jste hotová ruina, úplná zřícenina, kolikpak vám přibýlo zase chorob? Vždyť vy jste úplně průhledný! No, co se dá dělat, že, vrchní soudní rada, to je nějaká práce!

**DYNDERA** Jen rada. Stále jen rada.

*(Hostinská se ale už vrhá k dcerám)*

**HOSTINSKÁ** Vítám vás! Slečno Věruško, slečno Alenko, já nikdy nevím, která jste která! Propána, vždyť vy už budete potřebovat ženichy! To vám to vyrostlo, paní radová!

*(Dynderovi se stále nehýbají)*

**DYNDEROVÁ** Ještě mají čas... nejlépe je jim doma...

**HOSTINSKÁ** Ovšem, ovšem! Ale příroda je mocná! I ta jalovička cítí, když přijde její čas, pěnkava je nepokojná a volá samečka – kirui, kiruli, kočka se začíná toulat a tadyhle slečinky taky...

**DYNDEROVÁ** *(Vpadne jí do toho)* A co houby, paní hostinská, rostou?

HOSTINSKÁ Ále, sem tam nějaká liška. *(A vrhá se na syna Lubomíra)*

A ty, chudinko studente, přijď pak do kuchyně, dostaneš kus dortu. Hezký kluk. Povyroste, bude z něho mužský k samým radostem! Postavu by na to měl, a když se bude dobře krmit, tak hodně vydrží...

*(Dynderová zařve, jako by se náhle uvolnila záklopka...)*

DYNDEROVÁ Propadl z matematiky, má reparát!

HOSTINSKÁ Až se ožení, kde bude matematice konec. Pojďte, pokoj už je připraven.

*(Zřízenci odnášejí kufr, vše se dá do pohybu. Na venkovní zahrádce se na chvíli ještě uchýlí hostinská s Dynderovou. Číšník je obslouží)*

HOSTINSKÁ Jen se nebojte, co má být, bude! Já byla taky přísně držená, žádná moderna se netrpěla! Představte si, tatínek jednou v noci u mě nachechtal kluka. Já jsem mu říkala: užils, tak táhni! Ale on si nedal říct a teď táta za ním: Já tě, ty lumpe, přerazím!

DYNDEROVÁ *(Zoufale křičí)* A co houby, rostou?

HOSTINSKÁ Ne! Maminka mě chtěla chránit, ale táta řve: Dělaš mně jenom hanbu, s celou vesnicí se spouštíš!  
A to nebyla pravda, a kdyby, celá vesnice měla sto patnáct čísel, to je toho!

DYNDEROVÁ Ale dobře vypadáte, vy jste pořád mladší! Jako děvčátko!

HOSTINSKÁ No a táta povídá: Boženo, ať se to víckrát nestane, nebo budu zlej! Ale dneska už nemám na mužské ani pomyšlení. Bavím se s nimi jen tak, jak to

živnost žádá, ale ten můj vždycky dělá, jako by kdovíco! Jo jo, mužský jsou jako vosy, ale všem se vyhovět nemůže! Vždyť to znáte, paní radová.

*(Vyhlédne hostinský Tatrmuž)*

TATRMUŽ Rukulíbám, paní Dynderová, tak už jsou všichni jako v bavlnce! A ty už toho nech, personál divočí a podnik skomírá! Tak alou! Promiňte, paní radová.

*(Tatrmuž zas zmizí a dámy odcházejí též)*

HOSTINSKÁ Podivín! Komu jsem to jen obětovala své mládí?

DYNDEROVÁ Vypadá to, že bude hezky, jen aby nám to vydrželo!

*(Dámy zajdou)*

### 3.

*(Na parketu, venku. Pomalu se scházejí hosté a usazují se, mezi nimi též Gaston a Percy)*

GASTON Jsem ti říkal, Percy, abys nežvýkal! To je... shocking! V Americe žvýkají leda tak realitní agenti a u nás sportovní redaktori. Jasný?

PERCY *(Vyplivne žvýkačku)* Byls v Americe?

GASTON Měl jsem tam pozvání... bohatý bankéř... dole, v Kentucky. Zde malé poměry, malicherný otec... tudíž spálil mosty, zakoupil lístek... první třída... zaoceánský parník... vše platili oni... Ale pak... jak už to bývá...

PERCY Snad ne... žena?

GASTON Pst!

PERCY Znáš ji? Která?

GASTON Věc diskrétnosti, příteli!

PERCY Jasně! Která?

*(Shora ze stromu se ozve Lubomírův pokřik)*

LUBOMÍR Bylo nás tam roku onoho  
patnáct vlků, patnáct lodníků, johoho!

*(Všeobecné zděšení, pokřik, objeví se Tatrmuž a Dynderovi)*

TATRMUŽ Jedeš dolů?!

LUBOMÍR Viktoria! Viktoria! Zní po celé české zemi!

TATRMUŽ Že na tebe půjdu!?

LUBOMÍR Pojďte! Jen si pojďte!!!

*(Dynderová omdlévá, kluk poskakuje a vysmívá se... Alena s Věrou se snaží dostat bratra zpět na zem. Ten se lekne a zmizí z dohledu)*

LUBOMÍR Mami!!!!

*(Pokračuje rozhovor Gastona s Percym)*

PERCY Tak aspoň řekni, jaká byla? Blondýna? Bruneta?

GASTON Božská, byla to božská žena. Měl jsem tehdy malý byteček v rue Roi de Naples. Rozkošné hnízdečko lásky.

PERCY Tys byl v Paříži? Že's neřekl...

GASTON Pouhý detail...

PERCY Říkej!

GASTON Pryč je, pryč. Tempi passati. To byla bohyně. Boky, ňadra, eh... vyběhla schody a sáhla si na prsa, aby utišila rozbouřené srdce. Odhrnula hustý závoj a naše ústa splynula v dlouhém

políbení. To byly časy. Ona v lehkém kočáře, já ji doprovázel na svém ryzáku Boulogneským lesíkem...

PERCY A kdes vzal na to všechno prachy?

GASTON A jednoho dne pravila: „Oh, mon chère Gaston, můj muž něco tuší.“ Naše štěstí mělo krátkého trvání. Poslal mi vizitku se zahnutým rohem. Souboj za ranní mlhy.

*(Gaston tak trochu předvádí to, co popisuje)*

PERCY Pistole?

GASTON Nikoli, kord.

PERCY To bych se posral... totiž, chci říct, že by mě opustila odvaha.

GASTON Fi donc! Jaké vulgární výrazy! Našinec nezná strachu.

PERCY A jak to dopadlo?

GASTON Oh lala, nestojí za řeč. Lehké škrábnutí.

PERCY Jsem nevěděl, že umíš šermovat!

GASTON Mnohonásobný přeborník! Četné ceny! Co ty o mně víš? Nic. Můj život je zavřená kniha.

PERCY Však můj taky, každý máme své.

*(Gaston se náhle zlomí v pase, protože na podium vystoupí místní kulturní činnice, redaktorka Ninča)*

GASTON Má úcta, paní redaktorko!

REDAKTORKA *(Jen tak ležérně zdraví postupně oba, i Percyho, který též pozdraví)* Dobrý večer, pane účetní, dobrý večer, pane koncipiente.

*(pokračuje k publiku)* Vážení a milí hosté našeho proslulého letoviska. Mám pro vás radostnou zprávu!

*(Potlesk)* Místní hoteliéři pro vás na toto léto opět zajistili proslulý taneční orchestr, který se právě vrátil z turné po Evropě! Přivítejte Gipsy Boys, pod svižnou taktovkou Jožky G. Fadrhonce – Měcholupského.

*(Orchestr nastupuje za potlesku lidstva)*

A za mikrofonem nikdo jiný než záhadná kráska Mayen... Mayen Calhotti!

*(Vbíhá Mayen C., děkuje se a orchestr začíná hrát sladkou melodii. Redaktorka odchází z podia a jde mezi lid, vepředu pokračuje rozhovor Gastona s Percym)*

#### 4.

*(Pokoj Dynderových. Věra s Alenou se chystají ven. Dyndera, Dynderová, Lubomír klečí v koutě)*

ALENA A VĚRA Tak my jdeme.

DYNDEROVÁ Kampak?

ALENA Musíme si jít absolutně nutně zatančit!

VĚRA Absolutně ihned.

DYNDEROVÁ Já vám nebráním. Děvčata! Moje názory jsou pokrokové. Jsem pro moderní výchovné metody...

LUBOMÍR Tak proč mám klečet?

ALENA Protože jsi zločinec. Buď rád, že tě nezavřeli.

VĚRA Nebo nepopravili!

DYNDEROVÁ Ale no tak!

DYNDERA Matko, co kdybychom se šli taky proskočit? Už jsme netančili, ani nepamatuju! Co tomu říkáš, zlato moje?

*(Dyndera odhazuje plédy, kterými bývá obalen, a blíží se tanečním krokem ke své ženě)*

Pojď, pojď, pojď, pojď, děvče, orchestr přistavní, lákavě k tanci zní.

*(Dynderová ho násilím vtlačí zpět do postele nebo křesla)*

DYNDEROVÁ Ty blázne, Dyndero jeden! On by si chtěl ještě užívat! Pak se člověk díví, po kom ty holky jsou, když mají otce bláznivého!

*(Dyndera se opět zvedá a tanečními pohyby se blíží)*

DYNDERA Po tobě, matičko, po tobě, tys byla vždycky taková chechtalka a vejskalka!

*(Dynderová ho definitivně pacifikuje, on už se nebrání)*

DYNDEROVÁ Já ti dám. Lehni. Vždyť si ještě ublížíš! Tady máš kapky. A už ani slovo!

DYNDERA To je můj život... kapky, pilulky, obklady, placky, kašičky, náplasti... ó klopotná cesta trudným životem... vraťte se brzy, ať mne ještě zastihnete naživu!

ALENA A VĚRA Ale tati... to víš, že přijdeme. Uděl nám požehnaní...

*(Otec je políbí na čelo, když před něj pokleknou)*

DYNDEROVÁ Aleno, Věro, moderní žena, jak víte, sama zodpovídá za svůj život, za svůj osud, za svůj...

VĚRA Zadrž, matko!

ALENA My víme, jak se chovat. Ale tady ten zlotřilec skončí na šibenici!

LUBOMÍR Pomsta bude sladká!  
VĚRA Bude. Možná si dáme zmrzlinu... Čokoládovou nebo jahodovou...  
ALENA Na tvoje zdraví! Tak pa!  
VĚRA Pa!

*(Odejdou. Lubomír se rozbřečí, Dynderová jde k němu a konejší ho)*

## 5.

*(Jsme opět na parketu. Na podiu Mayen Calhotti ohlásí píseň. Napřed však, jak bývá zvykem, představí orchestr... ten při tom tiše hraje)*

M. CALHOTTI Naše rytmické seskupení je opět zde, hudební žongléři, kouzelníci nálady a mistři not! Gipsy boys! Na housle... atd. U klavíru dirigent Jožka G. Fadrhonc-Měcholupský! A u mikrofonu navždy vaše Mayen Calhotti!

*(Každý hudebník vždy kousek zahraje a ukloní se, malinké sólo)*

A nyní... *(Název písně)*

*(Začne se hrát, v předehře nebo po první sloce přichází sestry. Hudba se na chvíličku zastaví, malý stop time, Gaston a Percy je okamžitě zaznamenají)*

GASTON Parbleu!  
PERCY Jesus!

*(Gaston hovoří tzv. francouzsky a Percy tzv. anglicky. Pak hudba pokračuje, též zpěv Mayen Calhotti, Gaston a Percy jdou pro dívky a požádají je úklonou o tanec, pak tančí, připojí se i ostatní. Když Mayen Calhotti dozpívá, pokračuje instrumentální část skladby)*

GASTON É, é... jak se vám tady líbí... é... slečno...

ALENA Alena.  
GASTON Aleno!  
ALENA Ó, ten krásný parket a celé to milieu...  
GASTON A co hudba?  
ALENA Hudba je báječná...  
GASTON S vámi... é... slečno... chtěl bych takto tančit celý život!

*(Opodál tančí Percy s Věrou, děvčata se tváří vážně, až moc – je vidět, že své partnery neberou vážně)*

PERCY And what about... the music?  
VĚRA Hudba je báječná... wonderfull!  
PERCY Vaše srdce, slečno, bije...  
VĚRA Ano, to jinak nelze... velice přesně jste to vyjádřil.

*(Střih na Gastona s Alenou)*

GASTON ... bije... é... jako polapené ptáče!  
ALENA Jděte, vy lichotníku! To říkáte každé.  
GASTON Jenom vám. Absolutement.  
ALENA Neříkejte. A já jsem slyšela, že jste velký podma-nitel dívčích srdcí, pane...  
GASTON Gastone, pro vás Gaston. Je to osud. To máte marné. Již v patnácti letech mne svedla francouzská bona. Roztrhla závoj tajemství...

*(Opět k Věře a Percymu)*

PERCY Již v patnácti letech mě svedla anglická au pair. Roztrhla závoj...

VĚRA Roztrhla? Ó, Percy, takové škody!

PERCY *(Vydá neidentifikovatelný zvuk)* Eahhhh...?

VĚRA Pane Percy, proč tak vzdycháte? Není vám něco?

PERCY Já, já... chtěl bych s vámi vypít pohár rozkoše až do dna!

VĚRA Taky si říkám... měl byste si vzít nějaké kapky. Nehrejte si s tím, zdraví je jen jedno.

PERCY *(Blekotá)* Uhhhh...

VĚRA *(Starostlivě)* Svěřte se, co vás trápí?

PERCY Můj šéf, to je bastard. Furt slibuje, že mi přidá, a nic. Ani hovno. Nevíte o nějakém jobu? Mít job, hned bych do toho praštil!

*(Skončí hudba, tanečníci se zastaví. Oba tanečníci se loučí se svými partnerkami, líbají jim ručku. Z domu vychází hostinský Tatrmuž a rada Dyndera, jdou na ryby. Dcery vypísknou a utíkají domů)*

ALENA A VĚRA Tatínek! See you... au revoir... bye bye... sbohem!

*(Gaston a Percy se dívají za děvčaty a uctivě zdraví oba rybáře)*

GASTON A PERCY Uctívá poklona! Uctívá poklona!

TATRMUŽ Nazdar!

## 6.

*(Zatímco se ve svém pokoji dívky ukládají ke spánku, Tatrmuž a Dyndera usedají k vodě a nahazují pruty. Dyndera dobře oblečen, teple... Pomalu se rozjasňuje)*

TATRMUŽ Znal jsem jednoho hodináře, takový nevzhledný, za groš kudla, korunu byste mu dal. A představte si to! Chytil štiku, královnu všech štik, velkou, jako je sám. Nevzdělaný člověk, šlape si na jazyk

a takové štěstí! A já? Akorát nějakou běličku, tak dvakrát do huby! Žena se mi směje. Od rána čumím do vody, ženu zanedbávám, personál mi divočí, nesvětím neděle, svátky, jako ten pohan!

DYNDERA Rybaření je sport ušlechtilý. Posiluje nervy a zahání pokušení. Rybář si nešmodrchá život ženskými. Nezapomeňte, že z řad rybářů vzešli apoštolové křesťanské víry! A ženské... To je jen samé hihih, hahaha.

TATRMUŽ Svízel je v tom, že nemáme děti. Pak by manželku přešly roupy. Copak vy... vy máte slečny... jsou jak růžičky ve váze... člověk se úplně osvěží, když je vidí.

*(Náhle zařve)* Vidíte ji, potvoru?! Příleze, čuchne a je pryč! Můj červ jí nevoní, milostpaní! Jó, kdyby to tak byl ten hodinář, to by brala, ale Šimon Tatrmuž, to nic. Hoteliér jí smrdí a přiblblý hodinář má protekci.

DYNDERA No, dcerky jsou... to je pravda... potěšení... Jindy toho máte ale zase nad hlavu. Stůně to, zlobí to a věčně nevím, která je která... dejte pokoj!

TATRMUŽ Já mám zase synovce. Sestře jsem slíbil, že se o ně postarám, když umírala. Byly to ještě děti a Božena, jako manželka, je krmila, opatrovala, ona je taková lítostivá, to se zas musí nechat. Nechal jsem je vystudovat, to víte, něco to stálo... áááá!

*(Zařve náhle několikrát během hovoru, jako zde např., protože se mu zdá, že zabrala ryba. Přitáhne háček, vymění návnadu, pokračuje)*

TATRMUŽ Jsou z nich inženýři, chemikové!

DYNDERA No tak! A pak, že nejsou děti! Dva kluci nestačí? Dělalí vám radost, tak co ještě chcete?

TATRMUŽ Ono to má háček... Ti dva... bydlí spolu, hospodaří spolu, chodí všude spolu, ve fabrice jsou jedna ruka a přitom, příteli můj milý, nepromluví jeden na druhého normálního slova.

DYNDERA Jak to?

TATRMUŽ Jako děti se pohádali, když hráli kuličky. A od té doby... si libují v podivínské hatmatilce. Co já se do nich nahučel! Povídám: Tomáši... oni jsou Tomáš a Spytihněv... tak říkám, Spytíku, Tomáši, přestaňte s tím, ono by se, jak by se, vždyť je to hrozná hloupost! Ale jeden to háže na toho druhého. On začal, on má přijít! Není s nima řeč!

*(Muži sedí dále u vody, světlo na ně potemní. S batohy na zádech či s kufrý přicházejí oba bratři. Znaveni se usazují venku před hostincem a rozmlouvají)*

## 7.

TOMÁŠ Dneska se odjelo a doma se nechalo nepořádek. Tak je to, když se je nezodpovědný a je na něm řada.

SPYTIHNĚV Pořád se jednomu nadává a neví se, že se mělo důležitější věci na starosti. A že je tam svinčík, například v předsíni, to se ví moc dobře. Ale to by se taky mohlo ptát, kdo je tím vinen, že? Kdo je nepořádný chlap a nehledí na čistotu? Ono se totiž myslí, že se po něm bude uklízet, ale to se mylí. Nemá se náhodou zápalky?

TOMÁŠ Zápalky by byly a můžou se zapůjčit. Ale očekává se vrácení.

SPYTIHNĚV Jakoby se někdy zůstalo někomu někde něco dlužen!

*(Tomáš půjčí Spytihněvovi zápalky, ten si zapálí a zase je vrátí)*

Ani se nespotřebovala víc, než jedna, a hned se má řečí. Ale takové tři kuličky...

TOMÁŠ Ony jsou totiž jisté dluhy v něčí paměti a na ty se nezapomíná, i když je to už celý věk.

SPYTIHNĚV To by se teprve vidělo, kdo je komu co dlužen, to by se totiž musela celá věc předložit nezávislému soudu, jestli se ví, co to je.

TOMÁŠ Ví se to moc dobře, líp, než by se myslelo! Ale nepřijelo se hádat, nýbrž odpočívat. Ať se nezapomene, že je dovolená.

SPYTIHNĚV Spravedlnost nemá nikdy dovolenou!

TOMÁŠ Nikoho se tady nebude poučovat, když se není jediný spravedlivý na světě!

SPYTIHNĚV To není žádné poučování a nic se nemyslí, pouze uvádí fakta. A nahoře, na nebi, to vidí tatínek a maminka, a až se k tomu jednou vysloví, pak se teprve uvidí!

TOMÁŠ No právě, to se taky říká!

SPYTIHNĚV Ne, ne! To se nemá co říkat taky, když už se to řeklo! Nemá se co opičit, má se mít vlastní názor!

*(Vtom se rozsvítí pokoj děvčat, která se ukládají ke spánku. Převlékají se do pyžama či nočních košil nebo, podobně jako předtím bratři, prostě vykonávají nějaký synchronní, např. večerní rituál. Bratři je zahlédnou a zůstanou v okouzlení stát, zapomenou na hádku. Nakonec se v pokoji zhasne)*

## 8.

*(Poté, co sestry zhasnou a bratři dovdychají, se znovu rozsvítí světlo na Dynderu a Tatrmuže. Z domu vyběhá Dynderová a shání Dynderu. V ruce drží přikrývku)*

DYNDEROVÁ Dyndero! Hohó loploploloplop!

*(Dyndera s omluvným pohledem na Tatrmuže přidušeně volá též)*

DYNDERA Hohó loploploloplop!

*(Dynderová doběhne, balí Dynderu do plédů a vleče jej pryč)*

DYNDEROVÁ Rudolfe, Rudolfe, ty nemáš rozum! Slunce zapadlo, je prakticky noc, ze země táhne vlhkost, vzduch je plný miasmů a bakterie slaví orgie.

TATRMUŽ Miasmů? No, paní radová...

DYNDEROVÁ Zátěží zdravotního stavu. Zděděné nebo získané, psorické, sykotické či syfilitické, vždy jsou překážkou na cestě k uzdravení. A on si tu sedí jakoby nic! Pak mně bude zase celou noc klempírovat! Pojď už, Dyndero, budu tvou oporou.

DYNDERA Jako celý náš život, milá Klementýno. Kdybych tě neměl, osud by mi tě stejně vymyslel! Pojďme.

*(Tatrmuž osamí. Balí fídlátka)*

TATRMUŽ Pro dnešek toho bylo dost, Šimone. Chytils starou belu. Dneska je neděle, zítra pondělí, co nám přinese pondělí, pokud se týká rybolovu?!

*(Pak se odebere domů. Na jevišti se rozsvěcí a chystá se divadlo. Diváci se pomalu trousí a redaktorka Ninča místním rozhlasem oznamuje)*

REDAKTORKA Známa divadelní společnost obohatí džberský kulturní život! Umělci, kteří si podmanili i hlavní město! Slavný Benno Mertens předvede celou škálu svého mistrovství! *(Střih, zapýří se)* A s ním já budu hrát!

9.

*(Divadelní společnost právě hraje Dona Giovanniho, na scéně Don Giovanni, Leporello, Komtur, pak Elvíra)*

DON GIOVANNI Co to je?

LEPORELLO To je komtur.

DON GIOVANNI A proč má tady sochu?

LEPORELLO Tam je nápis: „Ty, který jsi mě zabil, propadneš peklu a neunikneš pomstě.“

DON GIOVANNI Jen sto let staré žertíky. Řekni mu, že ho čekám dnes večer na večeři.

*(Leporello jde splnit rozkaz, Komtur kývne, ale především pátrá kolem, kdo po něm flusačkou plive rýží)*

LEPORELLO Souhlasně kývl hlavou, že přijde k nám.  
Tak promluv  
Tak se ozvi  
Jestli chceš přijít k našemu stolu

KOMTUR Chci! *(Sleze z podstavce)* Já ti ukážu! *(a žene se po Lubomírovi, zadržén Donem Giovannim)*

DON GIOVANNI Když říkáš, já ti věřím  
A velmi rád s tebou povečeřím  
Teď odpusť nám Čas pádí  
My viděli tě rádi  
Jdem domů Omluv nás  
A za hodinu sraz!

ELVÍRA Jsem tady ještě  
Abych ti řekla  
Jenom tři slova  
Chci s tebou žít  
Zachraň se milý  
Z plamenů pekla  
Tvá budu znova  
Giovanniová

DON GIOVANNI Co to má být?!

ELVÍRA Neposmívej se  
Žádám tě snažně  
Já tě chci vážně  
Chci zachránit  
Když tě to obměkčí  
Budu i klečat

DON GIOVANNI Tak nevím jestli  
Se smát nebo brečet?  
Špína je na zemi  
Krucí, tak vstaň!

ELVÍRA Chci spásu tvoji

DON GIOVANNI Rád bych to dojed'  
Rád bych to dopil

ELVÍRA Ty netvore, jsi ďábel sám

*(Vstoupí Komtur, podává Donu Giovannimu ruku)*

DON GIOVANNI Proč bát bych se měl tebe  
Já říkám ti, že jdu

*(Stiskne ruku)* Já cítím strašný chlad

ELVÍRA Kaj se a lituj hříchů  
Jen to snad zachrání tě

DON GIOVANNI Ty blázne, vždyť jsi k smíchu  
Já odmítám se kát

KOMTUR Tak nastal již tvůj čas!

DON GIOVANNI Bez konce černé hlubiny  
V temnotě ohňů rubíny  
Sud' ty, kdo sám jsi bez viny  
A kdo mě lépe znáš

SBOR Na věčné časy náš  
Jsi na věčné časy náš

DON GIOVANNI Mi zbývají jen vteřiny  
Kde jste, vy ústa dívčiny?  
Chci vás, jen vás chci líbat  
Pak si mě, ďáble, smaž  
Já v poslední svou vteřinu  
Chci dívčinu, ach dívčinu  
Je tu... ke mně se shýbá  
Ách... mě líbá...  
Satanáš  
Ááá...

*(Všichni vstávají, děkují se, potlesk, nastupuje orchestr. Hostinská vítá bratry)*

HOSTINSKÁ Jezuskote! Hoši přijeli! Šimone! Tatruži, kde zase vězíš?!

*(Objímají se)*

SPYTIHNĚV Teto, ty kveteš jako růžička!

TOMÁŠ Jako nevěstinka! Hned bych si tě vzal!

HOSTINSKÁ Ale páni inženýři... no ne... klackové nezbední!  
Vždyť mě celou rozcucháte! Tihle dva, to jsou ale lumpové!

*(Přichází Tatruž, srdečně se vítá se synovci a tiskne je na prsa)*

TATRUŽ Inženýr Spytihněv a ten druhý pan inženýr uličník.  
Jsem rád, že jste tady. Potěšili jste mě, syčáci!

*(Vtom se pohledy obou mládenců setkají s pohledy sester, chlapci nevěří svým očím)*

SPYTIHNĚV Jak se máš, strej...!

TATRMUŽ To víte, pořád stejně.

TOMÁŠ A co ryby, strej...

TATRMUŽ Ani se neptejte!

*(Mayen Calhotti zpívá nějaký doják)*

ALENA Ti dva jsou jediní, kteří by tady za něco stáli.

VĚRA Myslíš, že pro nás přijdou?

ALENA Pochybuju. Stojí jak mramorový kocour na prádelníku.

VĚRA Vždyť se s nima vlastně neznáme.

ALENA No právě. Kdyby nebyli pitomci, už by se dávno seznámili!

*(M. Calhotti odezpívá další sloku, Hostinská do toho vpadne)*

HOSTINSKÁ Copak já vám dám k jídlu, určitě máte hlad jak vlci! Co je s váma?

TATRMUŽ Probudte se, páni inženýři!

OBA Chtěl jsem se tě zeptat...

HOSTINSKÁ To jsou naši hoši! Spytihněv... a to je Tomáš. A to jsou Dynderovi, paní radová, pan rada Dyn-dera... a jejich dcery, Věra... a Alena...

*(Oba bratři se seznámí s manželi Dynderovými a pokročí k dce-  
rám a během druhé sloky je drží za ruce, dívají se jim do očí a za-  
čnou tančit. Objevuje se převlečená Ninča Majšajdrová a všechny  
mužské pohledy se otočí za ní. Sestry však oba bratry otočí zpět  
k sobě. Vychází i Benno Mertens, je vidět, že je to rozený Mistr.  
Všechny ženy se otočí za ním, stejná situace se sestrami jako  
předtím s bratry. Mistr se usazuje, a tím magie okamžiku končí.  
Objednává si u hostinské, která k němu hned běží, a dokonce  
odstrčí číšníka. Mistr líbá hostinské ruku)*

HOSTINSKÁ Mistře, byl jste, vy jste byl... co si dáte?

MISTR Drahá, děkuji za slova uznání. Mohl bych popro-  
sit...

HOSTINSKÁ Neproste, poroučejte.

MISTR Pak tedy sklenku šampaňského.

HOSTINSKÁ Ano, prosím, šampaňské pro Mistra.

MISTR Drahá, bylo by příležitostně možno, abych na-  
hlédl do kuchyně, do té alchymické dílny, kde se  
připravují ony lahodné pokrmy? Už jen ta jména!  
Svíčková na smetaně, španělský ptáček, risotto  
s parmezánem, poulard s kompotem, telecí le-  
dvinka a pommes de terre, omeleta na tyrolský  
způsob. Polévka chřestová bílá. Polévka hnědá  
s krupicí. Moučníky: palačinky, dort máslový do-  
mácí a roláda piškotová jemná! Tak co říkáte,  
božská, pustíte mne do své svatyně, k rozpále-  
nému sporáku a kuchyňskému náčiní?

*(Hostinská již prakticky omdlévá a padá Mistrovi do náruče, idylu  
však přeruší redaktorka, která osloví Mistra)*

REDAKTORKA Dovolte, Mistře...

MISTR *(Shlédne ze svých výšin)*

REDAKTORKA Mistře, děkuji vám jménem celých Džberů i okolí  
za řídký... zřídka vídaný a slýchaný kulturní záži-  
tek a za sebe *(Zapýří se)* za výjimečnou příležitost  
stanout na jevišti po vašem mistrovském boku!  
Nechci vás rušit, ale uvidíme vás i v Ibsenově  
dramatu John Gabriel Borkman?

MISTR Ehm... tak... áno.

REDAKTORKA V této roli prý podáváte fenomenální výkon. Jak  
jste ji pojal?

MISTR Inu... tak... těžké je to... ehm... že... ano... tedy tak. Áno.

REDAKTORKA Mnohokrát děkuji za rozhovor, vyjde už zítra!

*(Vrhne se Mistrovi kolem krku a vášnivě jej líbá. Pak odstoupí a třikrát na něj plivne, ale doopravdy)*

Tak hodně štěstí, fuj, fuj, fuj, zlomte vaz.

*(Redaktorka poodběhne)*

MISTR Sama si zlom vaz, hnido jedna novinářská. Kritika, pcha, recenze, chm! Jednou se vetře na prkna a už si myslí, že všemu rozumí! Nerozumí ničemu, ale píše o všem.

*(Mistr se odebere za Hostinskou do kuchyně, kde se ihned trochu potemní a rudě se rozzáří sporák. Hostinská a Mistr znalecky prohlížejí hlávkou zelí. Redaktorka má monolog)*

REDAKTORKA Pro vás, obyčejné lidi, je divadlo místem iluzí a magických dobrodružství. Mně ale, jež jsem za i mezi kulisami jako doma, nemůže imponovat. Poznala jsem rub umělecké slávy a dobře znám i její lesklou bídu. A jsem to já, kdo tady vládne tisku!

*(Otočí se směrem ke kuchyni)*

Hostinská je ti milejší než duchovní splynutí! Tak si zítra počti, šmiráku!

*(Odejde)*

10.

*(Je večer. Přichází Gaston, z druhé strany Percy. Chvilí mlčí. Sledují hodinky)*

GASTON Ó, ženy, ženy! Vaše jméno je nedochvilnost.

PERCY Myslíš, že přijdou?

GASTON Už tu měly být.

PERCY Já miluji!

GASTON Cos to řekl?!

PERCY Já? Nic...

GASTON Proto! Už jsem si říkal...!

PERCY Dosud žádná žena mne neokouzčila jako ta... Alena!

GASTON Příteli! Mon ami! S tebou je to zlé! Žádná žena nestojí za to, aby našinec pro ni věšel hlavu. Věř zkušenému!

*(Po chvíli, oba zkoumají hodinky)*

Ano, přiznávám, Alena, totiž Věra se mi líbí, má v sobě oheň. Ale milovat? Fu...! Takové věci nejsou cool, mon ami!

PERCY Já se z toho zblázním! Kde můžou být? Proč nepřišly? Já se zabiju, ne – já ji zabiju!

GASTON Mesjé, medam, šeršé la fam, říkám já.

*(Jsou nasvíceny dva prostory zároveň. V kuchyni krájí Mistr zelí nebo něco míchá v kouřícím kastrolu na rudě svítícím sporáku, Hostinská napovídá z knihy a Mistr se při tom učí roli. Spytihněv a Tomáš vejdou do kuchyně)*

SPYTIHNĚV *(Zarazí se)* Máte nového kuchaře?

HOSTINSKÁ Pst! To není kuchař... to je... dramatický umělec...

TOMÁŠ *(Podivuje se při odchodu)* Tak proč seká špenát?

*(Na druhé straně zpívá u vody Tatrmuž. Dramatický umělec bojuje se špízem)*

MISTR Svůj širák odhazuji v dáli  
a s grácií. Tam leží on!  
Plášť zvolna spouštím, jenž mne halí,  
a tasím – luzný těla sklon,  
elegantně jak seladon!

Tak klidný jsi a k ráně stálý?  
Tě prošpikovat zlý mám shon,  
do boku, jater, v srdce zdali,  
aneb tvůj modrý pod kordon?

Chtěls ranit mne? Jen žádný ston!  
Teď výpad! Ukaž, jsi-li muž,  
toč rožeň svůj, tys Laridon!  
Při poslání tě bodnu už!

Teď Boha žádej o pardon,  
teď kvarta; lehký sek a nuž  
teď útok, kryt.  
Tys fanfaron!  
Při poslání tě bodnu už!

HOSTINSKÁ Mistře! To bylo... to bylo... nadzemské!

MISTR Myslíte? No... ale co budeme zítra vařit, to je, oč  
tu běží! Co candát s omáčkou a la Hollandaise?

HOSTINSKÁ Maestro! Můj Maestro!

*(Na druhé straně se trápí Tatrmuž – střídá se jeho zpěv, vždy sloka, pak Mistr s nápovědou a deklamací)*

TATRMUŽ *(zpívá)*

*(Vše usíná, je noc)*

11.

*(Redaktorka Ninča usedá ke stolku a rozhlíží se. Přichází Mayen Calhotti, redaktorka ji vítá a objednává dvě kávy. Počíná rozhovor)*

REDAKTORKA Děkuji, že jste přišla. Naši čtenáři by o vás rádi věděli více... Dvě presal! Dáte si kávu, ne? Dáte.

MAYEN Co byste chtěla vědět?

REDAKTORKA Kdo jste? Odkud přicházíte? Kam jdete? Všechno. Zajímá nás každá osobnost kulturní scény!

MAYEN Obyčejný život, no, nic zvláštního. Můj otec byl princem malého národa v daleké severské zemi. Jeho otce, mého dědečka, zabil vlastní bratr, který si pak vzal mou babičku... Jenže ta se pak omylem otrávil vínem, nevlastní dědeček zas hrotem meče, no a tatínka to všechno tak otrávil, že přišel sem, aby zde studoval pohyb peněz na burze, informovali ho totiž, že Praha je centrem finančního života. Ubytoval se v hotelu Imperiál a ve volných chvílích se procházel Prahou. Jednoho dne se zastavil před výkladem skromného obchůdku a vidí mladé krásné děvče, jak stojí u pultu a čeká na zákazníky. Zpívala. Měla jemný, leč čistý hlas. Jejich oči se setkaly. Zakrátko se vzali a moje drahá maminka se těšila na narození děťátka...

REDAKTORKA To dítě jste byla vy, je to tak?

MAYEN Ano. Láska rodičů kvetla, ale tajné služby nepřátele mého otce si nás našly i zde, v pomyslném bezpečí, a vzaly jeho život i život mé nebohé maminky. Jsem sirotek.

REDAKTORKA Čtenáři zapláčou.

MAYEN Tak to je můj osud. Jak vidíte, prostý a pravdivý, na hudební star až příliš málo barvitý.

REDAKTORKA Smím to vše říci našim čtenářům? Smím zatřást jejich okoralým srdcem?

MAYEN Zatřeste!

*(Saxofon hraje velmi dojemnou melodii, do níž odjíždějí Dyndetrovi. Ani se nemají s kým rozloučit)*

## 12.

*(Prolíná se další obraz. Mistr v kuchyni, míchá kouřící hrnec. Hostinská s ním. Mistr recituje, Hostinská zbožně vzdychá. Obecenstvo se schází na divadlo. Ninča nervózně očekává, kdy se Mistr zjeví)*

MISTR Betynko, dávej pozor. Menu: jakožto aperitiv: citron-vermut.

HOSTINSKÁ Ach!

MISTR Jakožto předkrm: Opečené kuřecí ragú v lasturách.  
Dále: Consommé double!  
Poulard na sardelích!  
Srňčí filet Madeira!

HOSTINSKÁ Ach, Beničku, ty jsi opravdu Mistr!

MISTR Moučníky: Omelette au chocolat!  
Vosí hnízdo!  
Opilá jeptiška!  
Zahalený mouřenín!

HOSTINSKÁ Ano, Mistr!

*(Hlavy diváků se místo k divadlu obracejí ke kuchyni a zní uznalé mručení)*

MISTR A nakonec jako vrchol tabule –  
Bomba à la Alhambra!

*(Do prostoru před kuchyň vtrhne redaktorka Ninča Majšajdrová)*

NINČA Co tady děláte? Tady v kuchyni? Zmeškáte představení! Jak si to vlastně představujete?

MISTR Dejte mi pokoj... harlekýne... Arlecchino!

NINČA Čeká se jenom na vás.

MISTR Nejdou!

NINČA Chcete zničit mě a mou pověst? Já nespím, organizuji, zařizuji, propaguji, umělecky pozvedám naše Džbery...

*(Mistr nereaguje, je nad věc povýšen, nanejvýš přisype do hrnce něco kořeni. Ninča nasadí ironii, výsměch, až hysterii)*

NINČA Jakpak si to pan herec představuje? Pan herec tady v kuchyni zapustil kořeny, zarostl jako nehet do palce a nehodlá jít na jeviště? To je váš cíl, to je vrchol vašeho snažení? Až sem jste dovlékli vaši – ale také naši – Thespidovu káru?

*(Mistr skočí a postaví se sošně, napřáhne ruku a zahřmí)*

MISTR Varri, bídný pozemský čerrve!

*(Mistr se vrátí do kuchyně, sundá si zástěru. Hostinská se též podívá na Ninču, vydá opovržlivý zvuk. Pak oba odejdou)*

HOSTINSKÁ Pche!

*(Ninča vystoupí před publikum oděna v líbezný úsměv. Orchestr vyloudí fanfáru)*

REDAKTORKA Drazí diváci, oznamuji, že místo oznámeného dramatu John Gabriel Borkman uvedeme lidovou taškařici se zpěvy a tanci s názvem Švarný mysliveček a mladá komtesa aneb Rány boží, svět se boří! Přeji vám hluboký umělecký zážitek!

*(Orchestr zanotuje předeheru řídkou jako česneková polévka. Tatrmuž už má všech divadelních produkcí plné zuby a rád by konečně zalehl. Protože ho hudba ruší, snaží se zacpat uši polštářem. Pod ním objeví obálku se vzkazem od Hostinské. Čte nahlas, občas se objeví Hostinská jako vize)*

### 13.

TATRMUŽ „Draze milovaný muži. Předem přijmi srdečný pozdrav. Jak se pořád máš, já se mám dobře.“  
Sakramentská ženská! Jak se můžu mít?! Co má tohle znamenat? Božka! Kde seš? Božka?

*(Čte dál)*

HOSTINSKÁ Neměj mi za zlé, že jsem šla za hlasem svého srdce, lásce neporučíš. Byla jsem ti věrnou ženou...

TATRMUŽ Lhářko jedna! Že tě huba nebolí!

HOSTINSKÁ Byla jsem ti věrná, u oltáře jsem na to přísahala, ale tys pořád bručel a někdy jsi byl i sprostý. Moji maminku jsi vyhodil...

TATRMUŽ Však ty dobře víš proč a ona to taky věděla! A kdyby ještě jednou přišla, poletí zas!

HOSTINSKÁ Ty máš rád jen svou rodinu, jen si vzpomeň na švagra Emila, cos mu všechno dal a bylo mu to málo.

TATRMUŽ Nic jsem mu nedal...

HOSTINSKÁ Muži! Tatrmuži!

TATRMUŽ No tak skoro nic, ale když on Emil...

HOSTINSKÁ A kdyby přišel Vaňásek prodávat drůbež, tak neber. On neví, co by za to měl chtít, podvodník jeden. A Marjána krade, přistihla jsem ji, jak

odnášela pod zástěrou slaninu, co byla ve spížně na horní polici vpravo...

TATRMUŽ Vždyť byla vlevo a ne na horní, ale dole... hned jak se vejde...

HOSTINSKÁ Nic nevíš, o všechno abych se starala já. O tvé blízké jsem pečovala, jak nejlíp jsem uměla, a maminka by za nás dýchala a tys ji vyhodil!

TATRMUŽ Povídám, poletí zas, jak namydlený blesk!

HOSTINSKÁ Draze milovaný muži, já vím, že budeš nadávat, ale mladá krev je mladá krev a ty seš starý paprika!

TATRMUŽ Pardon! Pardon! Já jsem se ženit nechtěl, já mám ryby, ale kdo pořád dotíral? Že mě bude na rukou nosit? Aha?!

HOSTINSKÁ Ale k věci – láska není žádný hřích a pan Mertens dělá, co mi na očích vidí, s ním jsem poznala pravé štěstí. A jak je něžný, Betyňko sem, Betyňko tam, nechtěla bys něco sladkého, nebo pikantního, třeba marinovaného úhoře...

TATRMUŽ Ty se ještě budeš divit! Ze začátku je to samý marinovaný úhoř, ale ty konce! Budeš litovat, ale bude pozdě! Už tě nechci nikdy vidět!

HOSTINSKÁ Nedělej, že jsem já ta nejhorší, vzpomeň si na Alžbětu, jak jsi za ní lezl a ani ve sklepě's ji nenechal...

TATRMUŽ To je lež! Ve sklepě jsem jí pomáhal s uhlím. To můžu před každým soudem odpřít... potvrdit!

HOSTINSKÁ Cizí lidi mi to museli říct! Dělalá svatou, ale já ji prokoukla jak hubenou kozu. A nezapomeň nechat potáhnout kulečnick a nechod' pořád k vodě.

TATRMUŽ A just tam půjdu! Litovat budeš, až něco chytím.

HOSTINSKÁ Říkám ti, nechod tam, stejně chytíš houby s octem. Máš revma a pak budeš celou zimu doktorovat.

TATRMUŽ A půjdu, půjdu, nachladím se a budeš to mít!

*(Pokračuje ve čtení)*

Ještě jednou tě srdečně zdraví a líbá tvá věrná manželka Božena – ha! Haha! Slyšíš? Já se tomu směju! Ha ha ha! Ho ho ho! He he he!

*(Náhle vyskočí, zařve)*

Já ti dám! Dopadnu tě, zastřelím a jeho taky! Dostanu vás, živé nebo mrtvé! Jen počkej...

*(Náhle jeho vzmach ochabne, chytí se za srdce a zasmuší se. Bloumá po jevišti, loučí se se životem. Došourá se k posteli, sedne si a sedí. Orchestr vadne, skomírá, jednotlivé nástroje se postupně odmlčují, hudebníci odcházejí ze scény. Poslední dohraje klavír, pianista hlasitě zaklapne víko, zvedne se a také opustí jeviště)*

## 2. dějství

14.

*(Oba bratři přicházejí s kufry a usedají na zahrádku hostince. Číšník je obsluhuje minerální vodou. Těž přichází Redaktorka a oddrmolí zkrácenou verzi reklamního textu)*

REDAKTORKA Navštivte naše klimatické lázně Džbery pod Skálou, které se vypínají... Nabízejí vše, co srdce i tělo... Pohledte na toho ubohého... Léčil se... minerální vodou Bič... zlámal svoje berle... Navštivte!!!

DĚVA Navštivte naše lázně bez jakékoliv bázně a vrátíte se zpět co znovuzrozený!

REDAKTORKA Vítám vás, páni inženýři, vítám nové majitele slovnutného hotelu a restaurace U kamenného stolu. Upřímně blahopřeji!

TOMÁŠ Budete něco pít?

REDAKTORKA Absolutně nic. Snad jen trochu vína, jen malý džbáněček.

TOMÁŠ Franc! Zařídte to.

*(Spytihněv jde za číšníkem a domlouvá to s ním. Po chvíli je víno přineseno. Redaktorka konzumuje)*

REDAKTORKA Jaké máte plány? Jak přispějete ke zvelebení Džberů a okolí?

SPYTIHNĚV Především je nutno říci, že...

TOMÁŠ Franc! Snad se nebudete plést do hovoru, který tu vedu s předním listem?

SPYTIHNĚV Promiňte, šéfe!

TOMÁŠ Vzhledem k našemu... vztahu... nepříliš přátelskému, rozhodli jsme se, paní redaktorko, předejít konfliktům tak, že každý týden úderem nedělního poledne stane se jeden z nás šéfem podniku a druhý bude sloužit pod ním jako vrchní číšník. Tento týden jsem se stal šéfem já, což zcela přirozeně vplynulo jaksi...

SPYTIHNĚV To není pravda, losovali jsme, a tak se stalo...

TOMÁŠ Franc!

SPYTIHNĚV Promiňte, šéfe.

TOMÁŠ Můžete jít. A sežeňte si frak, číšník má mít frak, to byste mohl... měl vědět. Odchod!

SPYTIHNĚV Račte prominout, pane šéf. Paní redaktorko... (*Stranou*) – Počkej za týden.

*(Jde k číšníkovi a jedná s ním. Oba odcházejí)*

REDAKTORKA Neměl byste na něj být tak přísný?

TOMÁŠ Paní redaktorko! Laskavě promiňte! Já těm lidem rozumím a soucítím s nimi, nejsem žádný vykořisťovatel! Ale když si vzpomenu na staré časy... škoda slov! My byli jako vítr, nám se řeklo – podej, posluž – a my skákali jako luční kobylky!

REDAKTORKA Vy máte zkušenosti z pohostinství? Myslela jsem, že jste vy a váš bratr inženýři?

TOMÁŠ To máte pravdu, ale zkušenost mám velikou, ovšem jaksi z druhé strany barikády, jako pozorovatel... host! Dáte si ještě?

REDAKTORKA Absolutně ne, snad jen symbolicky, abych věděla, co nabízíte. A mističku mandlíček.

TOMÁŠ Jistě. Ale já do toho vjedu jako blesk! To budou všichni koukat! Franc! Džbáneček! Fofrem!

*(Přichází Spytihněv ve fraku, který mu evidentně nesedne)*

No vidíte a – promiňte, paní redaktorko, ale já se musím smát – ten personál vypadá jako karikatura... jak komik! Račte mě teď omluvit. A kdyby nějaká ta noticka ve vašem listu, v Džberském prameni... budeme poctěni.

*(Je vidět, že oba hrají roli, která jim úplně nesedí, nutí se do ní. Spytihněv servíruje víno, dolévá apod. Redaktorka už má vypito)*

REDAKTORKA Udělám vám reklamu, která překoná vše. To bude báseň, to bude veledílo! Jen nalejte, víno je mléko hrdinů! A vy, chudáku, vlastní bratr je vám tyranem? Pryč s tyranu a vládci všemi... (*Zpívá*)

SPYTIHNĚV Všeho do času! Počkejte, až to vezmu do ruky já.

REDAKTORKA Necht' zhyne starý podlý svět! (*Zpívá*)

*(Spytihněv chodí a líčí své představy)*

SPYTIHNĚV Zde bude salonek vyzdobený modrými a zlatými pávy! Pohádka! Přelud z Východu, to tu ještě nebylo! Nebudu hledět na korunu, plácnu nás přes kapsu! A tady postavím mahagonový parket a budou tu hrát hudebníci až z New Yorku – červená saka, zlaté šňůrky!

REDAKTORKA Mně je zle! Tisk přebral! Dejme se na pochod!

*(Spytihněv pokračuje, Redaktorka se potácí pryč, se zpěvem)*

SPYTIHNĚV Budu pořádat módní přehlídky... Štíhlé manekýnky s trvalým úsměvem i ondulací se budou otáčet tady... ne tady... na stupínku a všichni budou žasnout! A k tomu ta muzika z New Yorku!

15.

*(Do hostince opět po roce přijíždí rodina Dynderova. Tomáš je vítá, jak se sluší a patří na majitele váženého a solidního podniku)*

TOMÁŠ *(Kulantně se ukloní před Dynderou, vlnadně políbí ruku Dynderové)* Vítám vás! Jak se daří?

DYNDERA *(S pyšným smutkem)* Přibyly mi další tři těžké choroby, takže brzy bude má sbírka kompletní. Na mém těle není zdravého místečka. Všichni lékaři se diví. A jsem tu pořád. Zatímco pan Trmuž, můj přítel, takový pořízek... Musím se jít na něj podívat, na chlapce starého... jestli se mu dobře spí...

*(Tomáš smutně přikyvuje, pak pro odlehčení atmosféry poplácá Lubomíra po zádech a mrkne na něj)*

TOMÁŠ Jak dopadlo vysvědčení?

DYNDERA

DYNDEROVÁ *(Oba těžce povzdechnou)* Nechme toho a mluvíme raději o něčem jiném.

*(Lubomír se netváří vůbec přátelsky, cosi huhlá a ryje nohou v zemi, Tomáš nabízí celou ošatku útěšných slov)*

TOMÁŠ Špatné vysvědčení ještě nic neznamená, řada skvělých mužů, na jejichž vysvědčení nešlo pohlednout bez hnusu, později proslavila svou vlast.

*(Poněkud zmaten, bodrost úspěšného živnostníka se vytratila, jeho oči se změnilly v kulaté oči telete)* Ale co to? Nevidím slečny dcery?

DYNDEROVÁ Musely navštívit nemocnou tetu. Něco má, a co má, si do hrobu nevezme...

DYNDERA *(Se sympatiemi k Tomášovi)* Zrzavost přijede, jen co učiní zadost povinností.

TOMÁŠ *(Povzdechne, ale hned se vzpamatuje, zařve a odběhne)* Franc!!!

16.

*(Schází se společnost, Dynderovi a všichni ostatní. Nový hostinský Tomáš je vítá, Spytihněv obsluhuje. Po písni během dohry schází Mayen Calhotti dolů a sedá ke stolečku, Spytihněv jí nese nápoj)*

MAYEN Děkuji vám, pane Franc. Vy jste tak hodný...

SPYTIHNĚV Hmm...

MAYEN Už jste jedl? Nezapomínejte na sebe.

SPYTIHNĚV Hmm...

MAYEN A nenechte se trápit od toho nelidy. Je to váš bratr, ale chová se jako otrokář. Vždyť byste mohli dělat něco jiného, jezdit s námi, nosit nám nástroje... Pan Fadrhonc je uznalý...

SPYTIHNĚV *(Se nadechne)*...

MAYEN Nic mi neříkejte, já vím. Od dvanácti let jsem u cizích lidí. Vy jste sirotek, já jsem sirotek. Vy jste kus chlapa...

SPYTIHNĚV Hmm...

MAYEN Takový lítostivý, já nejsem taky k zahození... *(Pauza)*... vy jste tichý, já jsem pomalá... pár korun mám, mohli bysme to dát dohromady.

SPYTIHNĚV Hmm...

MAYEN A víte co? Byla jsem u kartářky, a ta mně vyvěštila, že jeden můj známý bude brzo povýšen. Možná že myslela vás?! No to bych měla radost! Ona totiž za to ta kartářka vzala padesát korun a to není moc.

SPYTIHNĚV Hmmm...

MAYEN Já nejsem pověřivá, ale pozor, na karty, na ty věřím, protože nikdy nelžu. Co vy na to?!

*(Vtom se od stolu ozve volání a Franc – Spytihněv musí tam. Mayen za ním snivě zírá, vzdechne a pak odchází)*

**17.**

TOMÁŠ Franc! Šel sem!

*(Než tam Franc dojde, odbývá se u stolu, kde sedí Dynderovi, tento rozhovor mezi paní Dynderovou a synem Lubomírem)*

DYNDEROVÁ Tys nic nejedl, Lubošku...

LUBOMÍR Nemám hlad. Čekají na mě kamarádi.

DYNDEROVÁ Tak se aspoň pěkně rozluč s maminkou. Dej mamince pusinku a můžeš jít.

*(Dynderová nechce syna pustit, ten se snaží vytrhnout, má dojem, že se nehodí dávat matce pusku. Dynderová se směje)*

LUBOMÍR Nech toho, nejsem mimino.

DYNDEROVÁ Pro mě jsi pořád můj malý, zlobivý chlapec.

LUBOMÍR Mami, já musím jít, kluci čekají.

DYNDERA Ženo, nezdržuj mladého muže.

DYNDEROVÁ Tak běž, andílku, a dej na sebe pozor.

LUBOMÍR Jooo... furt.

DYNDEROVÁ A neskákej rozpařený do vody, dbej na zdravou stravu, nemluv vulgárně, pozoruj přírodu, abys obohatil své vědomosti, a hezky každého pozdrav a nikam mi nespadni.

LUBOMÍR No jooo... Tyhle řeči... tak zdarec...

*(Nechá se neochotně políbit na tvář. U stolu už stojí Tomáš. Dynderová si povzdechne. Lubomír rychle odkvačí)*

DYNDEROVÁ Jak ty děti rostou...

TOMÁŠ To jinak nejde, vážená paní. Franc! Šel sem! Dovolíte?

DYNDEROVI Prosím, pane hoteliéře. *(Tomáš usedá na místo po Lubomírovi)*

SPYTIHNĚV Volal jste mě, pane šéf?!

TOMÁŠ Dobře... a co jsem chtěl?

SPYTIHNĚV Obědvat?

TOMÁŠ To se ví, člověče! Přece nebudu sedět u stolu jen tak. Tak co tam máte?

SPYTIHNĚV Byla by tam mladá husička, pane šéf...

*(Spytihněv podezřele často sleduje hodinky. Dyndera vždy záupí...)*

TOMÁŠ Husička... říkáte? Tak mi dejte prsa, ale hodně šťávy, víte?!

SPYTIHNĚV Prsíčka, hodně šťávičky...

TOMÁŠ K tomu pak okurkový salát se smetanou...

SPYTIHNĚV Salátek se smetánkou, už si píšu...

TOMÁŠ No a pivečko, ale pěkně studené, ne jako posledně!

SPYTIHNĚV Bez obav, jak je libo, pane šéfe!

TOMÁŠ Nepodlézejte a mažte!

*(Spytihněv servilně skloněn, odběhne)*

TOMÁŠ Co říkáte, pane rado, jak s tím personálem cvičím? Jinak to nejde, oni by si pak foukali!

DYNDEROVÁ Snad byste mohl být někdy trochu... hodnější, pane hoteliéře. Měli bychom mít slitování s pracujícími, jak říká...

TOMÁŠ Rád bych, rád bych, ale oni by dočista zvlčili, paní radová.

*(Věžní hodiny odbijí dvanáct hodin, poledne. Všichni ztuhnou. Pak přichází Spytihněv s frakem přes ruku, již v civilu, a zastaví se nad Tomášem. Přísně se do něho pustí, když postaví na stůl plný podnos)*

SPYTIHNĚV Vy zřejmě neznáte své místo a povinnosti, Franc?!

TOMÁŠ A co jako?

*(Chce se pustit do jídla, ale zastaví ho Spytihněv velitelsky)*

SPYTIHNĚV Alou! Šupito presto! Konec debužirování! Do práce! Já vás, mně se zdá...

*(Tomáš pochopil, přebírá frak a smutně odchází, Spytihněv usedá ke stolu a pouští se do jídla)*

Já nevím, pane rado, to jsou dnes číšníci! Nerozumím tomu! To je dnes divná doba.

*(Dyndera se hladově dívá Spytihněvovi skoro do úst, každé sousto sleduje. Dynderová ho napomíná)*

DYNDEROVÁ Ale Dyndero! Dyndero, co je to?!

DYNDERA Co je... co chceš?

DYNDEROVÁ Dyndero, on loudí!

DYNDERA Já? Já vůbec neloudím...

DYNDEROVÁ Já jsem tě viděla! Až budeš zdrav, tak si dáš!

DYNDERA Jenom kousíček husičky... vy byste mě umožili... jiní si dávají a já bych se díval! A ani dívat se nemůžu! Jenom kousínek, na košť... abych viděl, jak to šmakuje...

DYNDEROVÁ Chceš si kopat hrob?

*(Přichází někdo z personálu a hlásí Dynderové, že má telefon. Dynderová odchází a ještě hrozí Dynderovi)*

SPYTIHNĚV Pane rado, zavřete oči a otevřete ústa.

*(Stane se a Spytihněv mu tam vloží sousto. Dyndera září a pomlaskává)*

DYNDERA Mmmmm!

SPYTIHNĚV Ještě?

DYNDERA Ještě!

SPYTIHNĚV Jak to hezky papá! Přijďte ke mně, dám vám pořádný oběd.

DYNDERA Přijdu, šlechtný mladíku.

SPYTIHNĚV Otevřeme si lahvinku a dáme si partičku karet.

DYNDERA Dáme, dáme! *(Vidí, že přichází žena)* Paní má, paní Klementýno! Ty jsi můj strážný anděl. Přemýšlel jsem o tvých slovech, každé je jako písmo svaté. Já ti slibuju, že si nebudu kopat hrob a budu tě poslouchat, dokud neumřeš... nebo já.

DYNDEROVÁ Tak je hodný. To byla Věra s Alenou, zítra přijedou.

DYNDERA *(Potěšeně)* Už se mi po nich stýskalo, po těch potvorách, po těch Messalinách zrzavých!

DYNDEROVÁ Dyndero! To jsou výrazy!

SPYTIHNĚV *(Úlisně)* Tak slečny přijedou, přijedou?

DYNDEROVÁ Přijedou, přijedou. *(K Dynderovi)* Jdeme! Objednala jsem ti nahoru rýžovou kašičku. Moc dobrou.

*(Dyndera zaúpí, ale ještě se obrátí ke Spytihněvovi a po cestě též k Tomášovi, který tam stojí a hlídá v našem známém fraku. Oběma řekne tutéž větu)*

DYNDERA Abych nezapomněl, přijdou-li ti mladí muži, co se ucházejí o naše dcery – však víte, ti – parbleu a tak. Tak se o ně pěkně postarejte.

DYNDEROVÁ To nemyslíš vážně, Dyndero, proboha?! Ty bys jim je dal?

DYNDERA Mluv, až budeš tázána. Domů! Čeká tam kašička!

## 18.

*(Přicházejí Gaston a Percy, mistři světa, usadí se u stolu a luskají prsty na číšníka France – Tomáše. Pak pískají. Konečně Tomáš přichází)*

GASTON Hééj, vrchní, jdou sem! No honem, honem, máte svázané nohy?

TOMÁŠ Přejete si?

GASTON É... tento... přineste mi šťávu!

PERCY A mně taky šťávu, ale tu moji!

TOMÁŠ S dovolením, račte prominout, jaká by to měla být šťáva, ta šťáva?

GASTON Co se tak hloupě ptáte? No to jsem neviděl! To je personál, to je hotel! Copak nevíte, co si může dnes dát pořádný člověk?

PERCY High society, pikolíku, rozuměl?

GASTON Co si jedině může dát?

TOMÁŠ Absolutně netuším.

GASTON Takže – přineste mi sklenku curacao. A pamatujte si, pro mě vždycky curacao. Rozuměl? Tak palte!

PERCY And gin for me! Pro mě, víte? Gin!

TOMÁŠ Lituji, nemáme.

GASTON Tak dovalte brandy.

PERCY A mně whisky and soda.

TOMÁŠ Neení.

GASTON Cože?

TOMÁŠ Neení.

PERCY Když už není ani gin, ani whisky... to je neuvěřitelné. To je horor!

GASTON To je úplný nihilismus! No co koukáte, člověče? To snad není pravda! Sacrébleu! Zavolejte mně šéfa! Haló, hotel! Hotele!

*(Šéf se v tu chvíli objeví, zdá se, že má na kandidáty ženitby stejnou pítku a tentokrát drží pevně při svém bratrovi. Oba bonviváni se ještě smějí svému vtípu)*

SPYTIHNĚV Co se děje?

GASTON Co se děje? Máte tu pěkné pořádky! Takovou obsluhu jsem jaktěživ neviděl. Sem kultura zřejmě ještě nepronikla.

SPYTIHNĚV Pánové? Na co si stěžujete?

PERCY Tak vy údajně nemáte ani curacao, ani brandy, ani whisky and soda, ani gin...

SPYTIHNĚV Bohužel, nemáme.

GASTON Ale to je skandál, to je nehoráznost, to je bordel. A ten váš číšník... Co je to za ksicht? Kouká se jako... jako...

TOMÁŠ To není pravda, já se vůbec nekoukám.

SPYTIHNĚV On se nekouká.

GASTON Jak to, že ne, vždyť se kouká. Já přece dobře vidím, že se kouká! No řekni, Percy, kouká se, nebo nekouká?

PERCY Má takový vulgární ksicht a furt se kouká!

GASTON A pak k vám má pořádný člověk chodit!

PERCY Jesus!

SPYTIHNĚV Vždyť nemusíte.

GASTON Co... co jste to řekl?

PERCY ... řekl?

SPYTIHNĚV Že sem nemusíte chodit!

GASTON No to je opravdu...

PERCY ... opravdu.

GASTON Vy asi nevíte, s kým mluvíte, člověče!

PERCY ... mluvíte.

SPYTIHNĚV Ne, ne, mýlíte se, jsem velmi dobře informován.

GASTON A přesto...?

PERCY ... přesto?

SPYTIHNĚV Ano, i přesto. Bohužel, budeme se muset vzdát vaší přítomnosti.

GASTON To je ale... já nenalézám slov.

PERCY Nenalézám...

SPYTIHNĚV Nehleďte je. Je to zbytečné.

*(Gaston a Percy vstávají a výhrůžně se blíží. Jsou ale uchopeni za límec a šikovně navigováni „ven“. Při tom nadávají. Z domu je sledují Dynderovi dalekohledem, objeví se Lubomír a pokřikuje, též se dostaví sestry, které právě přijely)*

PERCY Rozsekej ho, Gastone! Roztrhni ho! Nic se ti nemůže stát, já jsem svědek!

GASTON Pusťte mě, já vás zničím!

LUBOMÍR Dej mu, dej mu!

PERCY Já si budu stěžovat a... a... pošlu na vás kontroly!

OBA Dobrý den, dámy! Oni nás vyhazují!

ALENA Je to možné?

VĚRA Nechci vám do toho mluvit, ale nesmíte jim ublížit.

ALENA S kým bychom hrály tenis?! Nesmíte je zmrzačit!

VĚRA A kdybyste je zmrzačili... zabíjet je nebudete, vidíte, že ne?!

*(Obě pokleknou, před nimi vrátivší se Tomáš a Spytihněv, zvenku pokřikují Gaston a Percy, z bezpečné vzdálenosti)*

VĚRA A ALENA Ó prosím, nezabíjejte je! Slibte nám to!

TOMÁŠ Nezabiju. Kvůli vám.

SPYTIHNĚV Ne, nezabiju. Jen kvůli vám!

GASTON Ani bych ti to neradil!

*(Výpad na něj, jen pár kroků, a Gaston prchá, Percy též...)*

PERCY Neradil...  
OBA Podáme trestní oznámení! Seberou vám hospodu! Stejně už brzo zkrachujete! Budete viset!

*(Pokřikují a utečou. Dyndera na ně volá)*

DYNDERA Naše děvčata přijela! Vítejte, smradi!  
DYNDEROVÁ Dyndero, jak to mluvíš?!  
ALENA Taťínek má pravdu, neboť je psáno: *(Unisono obě)* smradi jsme a smradi zůstaneme!

19.

*(U Dynderů v pokoji. Dynderová odkládá dalekohled)*

DYNDEROVÁ Dyndero! Ty sis ničeho nevšiml?  
DYNDERA V jakém směru?  
DYNDEROVÁ To jsou otázky! Ve směru našich dcer!  
DYNDERA Ano, pozoroval jsem je, zdá se, že vypadají dobře, mají se k světu a chutná jim.  
DYNDEROVÁ O tom nemluvím!  
DYNDERA A o čem tedy, paní moje?  
DYNDEROVÁ Mně se zdá, že se ti dva inženýři nějak zajímají o naše holky.  
DYNDERA To se stává. Tak je tomu od pradávna a tak tomu bude po všechny časy.  
DYNDEROVÁ Myslíš? To je zajímavý problém, já s tebou úplně nesouhlasím, ale budu s tebou o tom diskutovat, jen co ti odměřím kapky. Čili! Já se s tebou shoduji v tom, že mezi pohlavími je určitá polarita, to ano...

DYNDERA Zadrž! A řekni stručně a jasně, co máš na mysli. Tvoje řeč nechť je ano, ano, ne, ne. Život je krátký.

DYNDEROVÁ Všiml sis, že ani našim dcerám nejsou ti páni lhostejní?

DYNDERA Čemu se divíš? Jsou to chytří a pohlední mladíci, a jestli se tu rodí něco, čemu se za mých mladých časů říkalo láska...

DYNDEROVÁ Nepřijdou mi jako dobrá partie! V hostinci zavádí každý týden nové manýry, s takovou přijdou na buben. A co potom?

DYNDERA Na tom nezáleží. Jestli se líbí našim holkám, seš v drtivé menšině. Co se má stát, stane se, to je osud člověka. Jo, jo, mám vzdělanou ženu, ale je mi to houby platné.

DYNDEROVÁ Emerson ve své knize Essays on Representative Men praví...

DYNDERA Že se máme uchýlit na lůžko, bez ohledu na vzdělání. Tak mě zas rozbal, nebo se z toho nevyhrabu...

DYNDEROVÁ Ty všechno zlehčuješ, všechno je na mně, všechno musím rozhodovat já!

*(Oba odcházejí, Dyndera jde k hrobu Tatrmuže, stojí a vzdychá)*

DYNDERA Vy si zde odpočíváte v Pánu, milý pane Tatrmuži, a tady kolem je boží pozdvižení.

HLAS TATRMUŽE

Vidíte, příteli, jen vytáhnu paty z baráku, je všechno vzhůru nohama. Ale já už se na to nemůžu dívat, já jim všem vypráším kožichy!

*(Dyndera se úlevně pousměje a jde na kutě)*

*(Scéna se prolíná s následující scénou. Přichází Redaktorka, usedá ke stolu. Spytihněv coby hostinský jí rovnou přináší víno, sedá si k ní, ona začne bez okolků)*

REDAKTORKA Moderní podnik potřebuje reklamu.

SPYTIHNĚV Jakou reklamu?

REDAKTORKA Takovou, jaká tady ještě nebyla! Báseň!! Vele-dílo!!!

SPYTIHNĚV A co by to stálo?

REDAKTORKA *(Skoro uraženě)* To je otázka!

SPYTIHNĚV *(Zmaten)* Zadarmo to nemůžu přijmout...

REDAKTORKA Jak chcete zaplatit křehké sny, něžné přeludy, inspiraci?

SPYTIHNĚV *(To by ho taky zajímalo)*

REDAKTORKA Zadejte si celostránkový inzerát a uvidíte, jakou má reklama v našem listu moc!

SPYTIHNĚV Ještě džbánček?

REDAKTORKA *(Souhlasí)* Neměla bych...

*(Spytihněv odchází zařídit objednávku, po cestě se potká s Mayen, ta očekává jeho reakci, žádné se ale nedočká)*

MAYEN Já tady nebudu! Sbalím kufry a půjdu!

REDAKTORKA Ale Mayenko, Majko, vykašli se na to, on za to nestojí!

MAYEN Dělal, jako by byl upřímný, tvářil se, že je chudý číšník, a pak se ukázalo, že mu to tady patří. A pak zase ne a pak zase jo... chudák holka pak neví, na čem je...

REDAKTORKA A chtěla bys, Mayenko, abych o tom napsala do Pramene? O osudu opuštěných žen? A víš, že já jsem taky opuštěná žena?

MAYEN Nevím.

REDAKTORKA No tak vidíš. Jsem opuštěná žena, je to tak! Vě-dělas to?

MAYEN Nevěděla. Ty seš taky opuštěná?

REDAKTORKA No jo, já jsem opuštěná, jsem jak ten kůl v plotě. A jak to víš? Někdo ti to řekl? A kdo ti to řekl, že jsem já ale úplně opuštěná... Já jsem opuštěná, ty seš opuštěná...  
*(Zařve)* Opustíš-li nás, nezahynem. Opustíš-li nás, zahyneš, ty bídáku! No, Mayenko, zkus si to taky. Zhyneš, bídáku!

MAYEN Zhyneš, bídáku!

OBĚ Zhyneš, bídáku!

*(Začne hrát hudba, obě zpívají melancholickou píseň)*

## 20.

*(Ve tmě se plíží hostinská paní Boženka a Mistr se zavazadly. Všechno kolem spí...)*

HOSTINSKÁ Víš, Mistře, mám výčitky, že jsem svého prvního muže, Tatrmuže, opustila, on si to nezasloužil, ale pak si říkám – vždyť jsi šla za hlasem svého srdce, přece nejsi zas až taková zmije, nezahra-beš svá mladá léta...

*(Objeví se hostinský jako vize. Je to jen duch nebožtíka Tatrmuže, možná s rybářským prutem v ruce)*

TATRMUŽ Řekni, Boženko, byl jsem na tebe zlý?

HOSTINSKÁ Ne, Tatrmuži, nebyls, takoví, jako ty, už dneska nerostou!

TATRMUŽ Tak proč jsi mě opustila, ty zmije? Já bych za tebe dejchal, a ty takhle? Vždyť jsem na tebe byl, jak když másla ukrájuje, hlas jsem na tebe nezdvihl. S každým jsem to myslel dobře, pro každého jsem měl dobré slovo...

*(Hostinská zavýje nářkem. Mistr drží „figuru“, ať si to Boženka vychutná a prožije, tento dramatický noční návrat...)*

A vzpomínáš, jak jsem ti zpíval?

HOSTINSKÁ Vzpomínám, ano, vzpomínám! To duše tála a chtělo se mi plakat! Ano, tys byl spravedlivý, pomalý, tichý, lítostivý! Ale neměls být na mě takový křufas, všechno by bylo jinak!

MISTR Nerozčiluj se, drahá...

HOSTINSKÁ Rád chytal ryby...

TATRMUŽ A pamatuješ, chytal jsem ryby... a málokdy něco chytil... nosil jsem domů takovou žoužel, k ničemu to nebylo. A ten hodinář jeden... no nic! A tys mě opustila... tak, tak...

HOSTINSKÁ Drahý můj nebožtíčku! Odpusť mi, že jsem tě zradila.

TATRMUŽ Ale já ti odpouštím, Boženko, vždyť jsem se pořád někde coural, dobré slovo jsem pro tebe neměl. Pořád jsem vrčel a tvoji matku jsem vyšťval...

HOSTINSKÁ Tak tak, starostlivý byls, pečlivý a měls na tom světě jenom soužení. A teď? Jak je ti? Dobře?

TATRMUŽ Dobře, Boženko, dobře. Klid mám, ticho je tu, ryb hojně... A nechodím sám... s tím hodinářem chodím, držíme teď spolu.

HOSTINSKÁ A co děláte celý boží den?

TATRMUŽ Je nám dobře, sedíme u vody... večer posloucháme rádio. Z celého toho vašeho světa a taky hudbu... třeba otočím knoflíkem a slyším řeč pana Hitlera. Chvilku poslouchám, pak toho mám dost. Pane Hitler, hostinský Tatrmuž vám bere slovo. A pan Hitler umlkne, jako když utne. A pustím hudbu...

*(Hudba, která zněla v podkresu, zesiluje)*

HOSTINSKÁ Ztrať za mě u nebeského trůnu slovo. Vždyť nám nebylo vždycky zle...

TATRMUŽ Ztratím, Boženko, ztratím... a už se tím netrap! Já ti všechno odpouštím a na shledanou. A pane dramatický uměleče, dávejte mi na Boženku pozor!

*(Tatrmuž mizí)*

MISTR Tak už dost, Betyňko, poplakali jsme si, ale už dost. Co je to platné, osud člověka je neprobádané tajemství...

HOSTINSKÁ Když já si všechno moc beru... Mistře choti, a ty mně budeš chodit opatrovat Tatrmužův hrob, aby nás lidi nepomlouvali.

MISTR Spolehni se, Betyňko, všechno zařídím, o všechno se postarám.

*(V pokoji hostinských se rozsvítí. Bratři slyší hlasy a vyhlíží ven)*

OBA Teto!

*(Vyřítí se ven a vítají se s ní)*

TOMÁŠ Teto, cos nám přivezla?

SPYTIHNĚV Tetičko, ty mládneš a mládneš! Už ti bylo šestnáct?

HOSTINSKÁ Ale dejte pokoj, to díky tady Mistrovi...

*(Rozhlíží se a nezahlédne jej, Mistr stojí skromně opodál...)*

Kdepak vězíš, Mistře, trumbero jeden...

MISTR Tady jsem, duše moje, stále u tebe... *(Vítá se obřadně s bratry)*

HOSTINSKÁ Tak nestůj a odnes zavazadla do domu a já přijdu za tebou.

MISTR Pánové, pane inženýre, pane inženýre... račte mě omluvit. Betyнка je unavena... těžký den... dlouhá cesta... a podobně.

SPYTIHNĚV Ale už jste zase doma, Mistře... teto.

*(Hostinská se rozhlíží, vše je polito sporým nočním světlem... vypadá to tu nehostinně... v podkresu tichá náladová hudba...)*

HOSTINSKÁ Zase doma... už mě ten herecký život zmáhá... dobrá štace, špatná štace... rozmazlené obecnostvo! Dáváme klasiku, křičí, že chtějí něco lehčího, tak nasadíme nějakou tu operetku, zase piští, že chtějí něco vzdělanějšího, učenějšího. *(Posteskně si)* Nevědí, co by chtěli. Aby se v tom prase vyznalo...

*(Rozhlíží se kolem sebe s velkým zklamáním)*

Páchne to tu krchovem... to není náš starý Kamenný stůl... Co jste z té hospody udělali, chlapci? Vždyť to byl zlatý důl!

SPYTIHNĚV Teto, my na to nejsme...

TOMÁŠ Děsně v tom lítáme ...

HOSTINSKÁ Ještě, že se toho Tatru muž nedožil, toho by kleplo... No nic, to dáme do pořádku.

SPYTIHNĚV Neboj, teto, dáme. Tak dobrou noc. Dobrou noc, Mistře.

*(Všichni dlouze říkají „Dobrooooooooo“. Oba bratři se pak rychle rozběhnou, každý jinam)*

**21.**

*(Vpředu se schází Tomáš s Věrou. Na druhé straně někde zase Spytihněv s Alenou. Zdáli zní hudba)*

VĚRA Dívejte se mi do očí a mluvte. Proč se nechcete se Spytihněvem smířit? Vždyť spolu skoro nemluvíte, jste na sebe jak psi!

TOMÁŠ Cože? Já? To on! To je stará historie... já vás tím nechci obtěžovat, víte, slečno Věruško?

VĚRA Obtěžujte.

*(Na druhé straně druhá dvojice „navazuje“)*

SPYTIHNĚV Pohádali jsme se kdysi... kvůli kuličkám. Měl jsem takovou pěknou skleněnku a ta se měnila za deset obyčejných.

ALENA To vím...

SPYTIHNĚV Ale on mi těch deset nedal, že prý nemá. Že mi dá sedm, a ty tři potom. Souhlasil jsem, protože loudil. S tou kuličkou pak vyhrával, stal se z něho boháč, ale ty moje tři, ty už mi nedal. Že prý byla otlučená a kdesi cosi...

*(Na druhé straně opět)*

TOMÁŠ A on všude rozhlašuje, že jsem podvodník. Ale já nejsem, věřte mi! Sice jsem mu ty tři kuličky nevrátil, to je pravda...

VĚRA Aha!

TOMÁŠ Ale já jsem ani nemohl! Vyhrával jsem sice, to ano...

VĚRA A proč jste mu ty kuličky tedy nevrátili?

TOMÁŠ Měl jsem moc kuliček mezi lidmi, byl jsem insolventní. Nikdo nechtěl platit hotově, každý to chtěl odehrát, tak jsem pořád hrál a hrál, finančně plně angažován, a najednou se štěstí obrátilo a já přišel úplně o všechno.

VĚRA Chudáčku!

TOMÁŠ Ano, jsem obětí krize!

VĚRA To je ovšem jiná...

TOMÁŠ A on si to nedal už nikdy vysvětlit a ještě se nafoukl. Když seš takový paličák, umím být taky paličák. No a to je všechno!

VĚRA Slibte mi, že se s ním smíříte!

TOMÁŠ Já, Věruško, já bych rád... už dávno bych... ale s ním je těžká řeč, já nevím, jak do toho. Sám bych byl rád, doopravdy!

VĚRA O to se nestarejte, to už s Alenou zařídíme.

TOMÁŠ Věruško!

VĚRA Tomáši!

*(Úpěnlivě se dívá Věře do očí, hudba graduje a jejich figury splývají v objetí, zatím na druhé straně...)*

ALENA A jak jste spolu mohli mluvit? Vždyť jste si málem polámali jazyk!

SPYTIHNĚV To je všechno zvyk...

ALENA Vždyť to musí být dřina. No, třeba, jak byste, například, mně vyznal v té vaší řeči lásku. Jenom tak, jako příklad!

SPYTIHNĚV Jistě, jistě, jakoby nic, jen tak!

ALENA Tak napřed já. Ono se žertuje s nezkušeným děvčetem, nemyslí se to vážně... Je to tak dobře?

SPYTIHNĚV Výborně. Jdu do toho... Jak by se mohlo žertovat? Jakživo se nebylo vážnější než teď! Nechť se věří slovům jednoho!

ALENA Kdyby se jen mohlo? Jedna se ale bojí, že bude oklamána. Matinka té jistě kolikrát říkala, že svět je samá šalba a klam, pak by se oči vyplakaly pro věneček zelený – ale už by bylo pozdě.

SPYTIHNĚV Ne! Není se jako družil! Je se jiný! Hned se cítilo, že jenom ta jistá a žádná jiná! A od té chvíle se zdálo, že srdce toho dotyčného těžce churaví!

ALENA A proč se nic neřeklo? To byla pošetilost, ne-li zbabělost! Kdyby se jen promluvilo, kdo ví?

SPYTIHNĚV Tak rádo by se mnohdy otázalo: Smí se doufat?

ALENA A což, kdyby se řeklo, že smí. Co pak?

SPYTIHNĚV Pak by se život jednoho proměnil v ráj a kráčelo by se ruku v ruce životem.

ALENA Ach... tak tedy ti říkám... ano, smíš...

*(Spytihněv jí též přivine a ústa splývají v polibku. Uprostřed parketu se rozsvěcí a do toho přicházejí oba páry. Dívky se diskrétně pozastaví, oba bratři jdou k sobě...)*

TOMÁŠ Spytihněve... brácho...

SPYTIHNĚV Tomáši, bratře...

*(Oba bratři se obejmou. Gaston přichází a snivě hledí do dále a hovoří k obecnstvu)*

GASTON Měl jsem kdysi dívku... nemohu ji jmenovat... diskrétnost, chápete, přátelé... parbleu, to byla kůstka... ty vlasy, oheň v žilách... přišla ke mně: nemohu bez tebe žít... slzy, sliby, přísahy... ty žhavé spalující noci... eh, caballero... pil jsem z jejích rtů sladký jed... máte rád, příteli, rudovlasé? Varuji vás, mordious! Mají dábla v těle!

*(Gaston se dobrovolně upozaduje, protože opět přicházejí oba mladé páry)*

## 22.

VĚRA A budeš na mě hodný, Tomáši?

TOMÁŠ Budu, Věruško.

VĚRA Nebudeš o mně nikdy mluvit jako o „mojí staré“?

TOMÁŠ Nikdy! Za to mi ale slib, že se nikdy nebudeš holit mojí žiletkou!

ALENA Spýťo, nebudeš nikdy před lidmi říkat, že vypa-  
dám starší, než ve skutečnosti jsem?

SPYTIHNĚV Nikdy, miláčku. Ale nesmíš se mě pořád ptát,  
jestli ti to sluší.

ALENA Nezeptám se víckrát, než jednou denně.

SPYTIHNĚV Tak to mě uklidnilo. A nebudeš mi vyčítat, že jsou  
mi kamarádi přednější?

ALENA No jen, aby ti přednější nebyli...

SPYTIHNĚV Podle toho, jak se ke mně budeš chovat!

ALENA Aha! No dobře...

VĚRA Tiše! To jsou lidi... rozum to nemá a chce se to  
brát!

TOMÁŠ A mít rodinu! Nešťastné děti!

VĚRA Zato naše děti, co, Tomášku?

TOMÁŠ To se nedá srovnat!

ALENA Spytihněve, já si nepřeju, aby si ten náš hrál s tím  
jejich!

VĚRA No dovolte, paní! Od toho vašeho by se ten náš  
akorát naučil pěkným věcem!

ALENA Spytihněve, u mě nejsi mužský, ale onuce, když  
dovolíš takhle urážet vlastní ženu!

SPYTIHNĚV Tomáši?

TOMÁŠ Spytihněve?

SPYTIHNĚV Jdeme do hospody?

VĚRA, ALENA *(Unisono)* Do hospody?

TOMÁŠ Jo, musíme si trochu odpočinout od toho manžel-  
ského života!

*(Oba páry se radostně vydají směrem k parketu)*

Pozn.: Text mohl během zkoušení doznat (a jistě doznal) některých  
dalších změn.

Program vydalo  
Národní divadlo moravskoslezské,  
příspěvková organizace statutárního města Ostrava,  
Čs. legií 148/14, 701 04 Ostrava – Moravská Ostrava  
www.ndm.cz

Ředitel Jiří Nekvasil  
Šéf činohry Peter Gábor

Redakce programu Alice Taussiková  
Výtvarné zpracování programu a plakátu, sazba Lubomír Šedivý  
Textová korektura Pavel Hruška

Plakát a čelní strana programu Marek Pražák  
Fotografie ze zkoušek Radovan Šťastný

Nositele práv k dílu zastupuje Aura-pont, s. r. o.,  
Veslařský ostrov 62, 147 00 Praha 4 – Podolí,  
OSA – Ochranný svaz autorský, Čs. armády 20, 160 56 Praha 6  
a Národní divadlo moravskoslezské, příspěvková organizace  
statutárního města Ostravy.

Tisk CZECH PRINT CENTER a. s.

Činnost Národního divadla moravskoslezského,  
příspěvkové organizace statutárního města Ostrava,  
je financována z rozpočtu města Ostravy.

Aktivity NDM jsou také finančně podporovány  
Ministerstvem kultury České republiky  
a Moravskoslezským krajem.

ISBN 978-80-88180-05-0



Pavλίna Kafková, Daniela Kupčíková, Marcel Školout, Izabela Firlová

HLAVNÍ PARTNER:



MEDIÁLNÍ PARTNER INSCENACE:



**OSTRAVA!!!**





Anna Cónová, David Viktora



Lada Bělašková, Petra Lorencová, Lucie Končoková,  
v pozadí Jakub Georgiev



Petr Houska, David Janošek



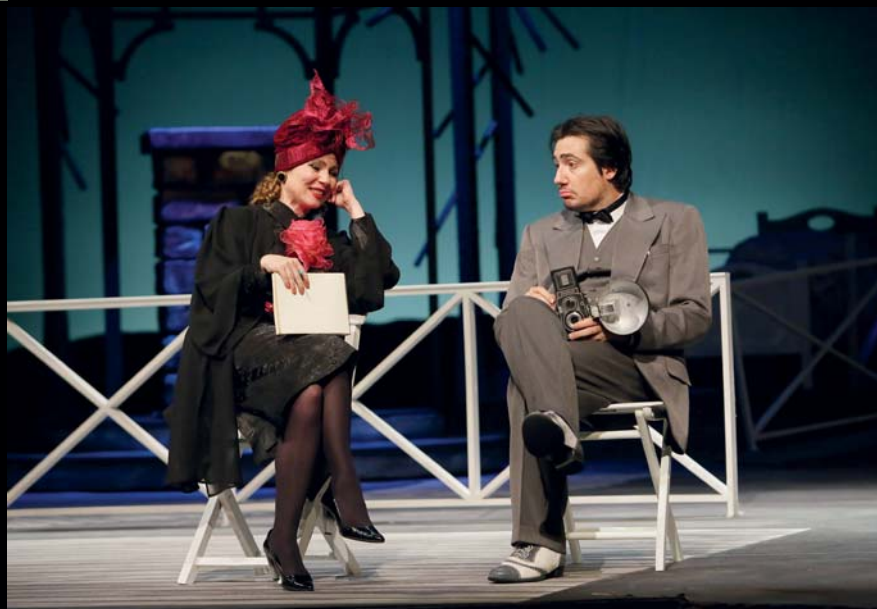
Izabela Firlová



Petr Houska, Marcel Školout, David Janošek



David Janošek, Petra Lorencová, Lucie Končoková, Petr Houska



Pavlna Kafková, Vladimír Polák



Petr Houska, David Viktora, David Janošek, Vít Roleček,  
Robert Finta, Lada Bělašková, Vladimír Polák



Vít Roleček, Jiří Sedláček, Robert Finta



Daniela Kupčíková, Vladimír Polák, Pavlína Kafková,  
v pozadí Marcel Školout



Vladimír Polák, Lada Bělašková



Jiří Sedláček, Anna Cónová



Robert Finta



Vít Roleček, Jakub Georgiev, Anna Cónová, Jiří Sedláček



Vít Roleček